SUSAN DOYLE

Aniversare buclucașă

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION GEICU

ALCRIS
M94

Prolog

Consiliul de administrație al Capital City Bank se reunea pentru prima dată în imobilul ultramodern purtând numele importantei instituții.

În sala de conferințe unde de reuniseră trei generații din familia Berringer, timpul părea că n-avea nici o influență. Pereții lambrisați în lemn de culoare închisă, grelele perdele de brocat, covorul persan din mijlocul parchetului de lemn galben, lunga masă de abanos înconjurată de fotolii adânci din piele probau că, deși în culmea progresului, Capital City Bank era o instituție de încredere și care respectă tradițiile.

Kent Berringer o ajută pe sora lui, Theresa, să se așeze în fotoliul de lângă el. Mirosind aerul, ea îi mulțumi clipind din ochi.

– Miroase la fel ca în vechea clădire, șopti ea. Crezi că au mutat și praful?

– Cu siguranță. Unchiul George a pretins autenticitate și tu știi cât de încăpățânat este.

Unchiul George ridică o sprânceană dojenitoare împotriva celor doi tineri întârziați.

– Acum că suntem reuniți cu toții, declar deschisă adunarea din iunie. Dacă vreți să deschideți dosarul din fața voastră, avem de examinat primul punct de pe ordinea de zi, decorarea intrării.

Kent deschise conștiincios mapa roșie. În timp ce lua cunoștință de opțiunile propuse – o tapițerie de Aubusson și un tablou abstract al unui pictor renumit – o observă pe Theresa scriind câteva cuvinte pe o foaie de hârtie pe care i-o transmise.

„Ce faci în această după-amiază? Am nevoie să-mi faci un serviciu."

„Ce serviciu?" mâzgăli el pe aceeași hârtie.

Neîncrederea lui Kent spori când citi răspunsul vag al surorii lui. Cu încăpățânare, el ceru detalii dar, de fiecare dată, Theresa rămase evazivă.

George Berringer își continuă discursul pe un ton monoton, povestind cum comitetul de direcție ajunsese la alegerea finală a două opere. Dar asistența acorda mult mai mult interes celor doi tineri și foii de hârtie care circula din ce în ce mai repede pe masă. La fiecare trecere, Kent clătina din cap cu vehemență și atrăgea o privire imploratoare din partea surorii lui.

Patricia Berringer, mama lor, bătea nerăbdătoare cu degetele în masă. Ei nu-i acordară nici o atenție. Mătușa Edith părea foarte amuzată de scena care se petrecea sub ochii ei, dar toți știau că are o slăbiciune pentru Theresa și Kent. Vărul Russel își ascundea zâmbetul în spatele mâinii. Verișoara Carol tușea ușor, ca și cum asta era suficient să-i aducă pe cei doi răzvrătiți la ordine.

George își încheie discursul.

– Cine este de acord să ridice mâna.

– Nici nu se pune problema, izbucni Kent sărind în picioare.

Ochelarii lui George îi alunecară pe nas. Bătrânul domn de obicei impasibil își privi insistent nepotul, cu uimire:

– A nevoie de mai multe informații, Kent?

– Știu deja tot ce trebuie să știu, bombăni Kent țintuindu-și sora cu privirea lui de culoarea safirului, întunecată de furie.

– Kenton! exclamă Patricia.

– Ignorându-și mama și pe ceilalți Berringer, Theresa se adresă cu un aer afectat fratelui ei.

– Și eu, știu tot ce trebuie ca să te determin s-o faci.

– Theresa! Kenton!

Strigătul Patriciei acoperi râsul lui Edith și murmurele uluite ale restului familiei. Nepăsătoare, Theresa se ridică și șopti câteva cuvinte la urechea fratelui ei.

Acesta din urmă făcu ochii mari. Fața i se crispă de indignare.

– Asta-i șantaj!

– Voiam doar să-ți împrospătez memoria, preciză suav Theresa. Atunci?

Kent se lăsă să cadă în fotoliu, resemnat.

– De acord, am s-o fac, bombăni el, cu fața întunecată.

– Hm... Toți care sunt pentru să ridice mâna, repetă președintele adunării.

În timp ce ridicase mâna, Theresa izbucni în râs. Fratele ei se simți deodată furios, înclinat să-și strângă sora de gât și o străpunse cu privirea. Dar „prea târziu, părea ea să spună, acum ai spus da“!

Capitolul 1

Lynda ar fi trebuit să pună piciorul în prag îndată ce neunoscutul își scosese cravata. Dar cum ar fi putut ghici că își va descheia cămașa și o va face să zboare prin sala de așteptare a cabinetului medical? Acum, bărbatul era pe jumătate gol și doctorița Lynda Fisher fremătă fără voie sub bluza ei albă.

Fascinată, urmărea evoluția energică și languroasă a... să vedem, ce nume putea să-i dea? Era dansator? Dar dansatorii se produc rareori la doctor și, mai cu seamă, nimic nu-i obligă să se debaraseze de veșmintele lor ca arborii de frunze! Atunci?

Atunci, în ciuda tulburării, Lynda nu-și mai putea dezlipi ochii de pe trupul splendid care, încetul cu încetul, lăsa din ce în ce mai puțin loc imaginației. Acum, mușchii puternici ai bustului se mișcau sub

pielea bronzată și picături fine de sudoare își trasau un drum sinuos până la cureaua, deja desfăcută a pantalonilor...

Hârști! Ceea ce păreau niște blugi obișnuiți, se dovediră o asamblare de benzi de pânză prinse între ele cu arici. Lynda tresări: bucată cu bucată, acesta... hotărât lucru nu știa ce nume să-i dea! își dezveli picioarele de bărbat al junglei, rămânând doar niște chiloți sexy tip Arlechin. În cabinetul medical, temperatura se ridica, instalându-se o atmosferă febrilă.

Lynda se ciupi pentru a încerca să-și adune gândurile. „Doamne, Dumnezeule, fă să nu fie decât un vis“, se rugă ea încrucișându-și degetele pentru ca viziunea care se agita în fața ei, într-un ritm îndrăcit de samba, să dispară cum venise. Dar Dumnezeu nu părea hotărât s-o asculte. Dimpotrivă. Probabil că chiar poruncise creaturii sale să-i dea Lyndei ultima lovitură de grație, deoarece ultima bucată a blugilor smulși nu-i mai lăsase pe corp decât... un minuscul slip model leopard care părea cusut chiar pe piele și se mula pe proprietarul lui într-un fel... Lynda închise ochii. Dacă această poveste fantastică ajungea la urechile pudice ale consiliului, va fi radiată din corpul medical! Auzea deja glumele proaste:

– Știți cabinetul doctoriței Fisher?

– Ah, da! Acea oftalmologă la care îți încânți ochii?

Și doctorul Kesley, asociatul ei, aflat în convalescență după o criză cardiacă, ce va spune când va afla? Nu va spune nimic. Pentru simplul motiv că va muri de rușine. Sau de un al doilea infract.

Hotărât lucru, trebuia neapărat oprit acest lucru. Cu atât mai mult cu cât Jennifer, recepționera și cele două cliente încă prezente în sala de așteptare aveau ochii ieșiți din orbite. Și oricât de oftalmologă era, Lynda nu știa să trateze această afecțiune.

„Gluma a durat destul“, tocmai se pregătea să spună înainte de a trmite pe fiecare acasă. Dar fu inutil. Muzica braziliană după care dansatorul de sprip-tease își agita sugestiv brațele și picioarele se opri. Bărbatul încetă imediat numărul, își adună lucrurile și dispăru pe culoar. Dar înainte de a dispărea, aruncă spre Lynda un mic carton roșu cu auriu. Tânăra femeie se aplecă, luă micul carton înainte ca una dintre spectatoare să aibă timp să descifreze ce scria pe el și citi pentru ea însăși: „La mulți ani, doctore Fisher. Cu felicitările firmei Cadoruri Extravagante“.

Vocea stridentă a doamnei Goldman o scoase pe Lynda din stupoarea ei:

– Ei bine! exclamă doamna Goldman, făcându-și vânt cu o revistă. Asta merită osteneala să vin să-mi schimb lentilele de contact. Faceți asta adesea?

– În fiecare vineri, răspunse râzând Jennifer cu obrajii de culoarea roșiilor coapte. Viitorul spectacol va avea loc vinerea viitoare la ora șase.

– Rezervați-mi un loc! replică imediat clienta așezată lângă doamna Goldman. O cer insistent!

Lynda se afundă într-un scaun și vârî cartonașul în buzunarul de la bluză. Apoi își compuse un zâmbet... crispat.

– Îmi pare rău, zise ea pe tonul cel mai indiferent posibil. Tocmai ați asistat la ultima reprezentație.

– Îmi închipui că n-a existat repetiție generală, adăugă doamna Goldman pufnind în râs în mâini, ca o adevărată adolescentă care tocmai îl surprinsese pe profesorul de filozofie sărutând-o pe profesoara de matematică într-o sală de clasă goală.

Mai urmară câteva glume de același fel, apoi cele două doamne părăsiră cabinetul. Și, în sfârșit, se făcu liniște...

„Cine? se întrebă imediat Lynda a cărei minte reîncepu să lucreze normal. Cine mi-a făcut asta?“ Luă în considerare mai multe eventualități: putea fi Jennifer... Nu, genul acesta de cadou de aniversare trebuia să coste o mică avere și salariul de

recepționeră abia îi ajungea să plătească studiile fiicei ei. Atunci, Suzanne, propria ei soră? Factura unei astfel de nebunii trebuia s-o descurajeze pe tânăra femeie. Dar la urma urmei, Suzanne îl moștenea pe tatăl lor și Gerald Fisher, deși întotdeauna lefter, nu scăpase niciodată ocazia de a sărbători o aniversare cu extravaganță.

Lynda se strâmbă. În timpul anilor care au urmat după moartea tatălui lor, ea se străduise s-o lase pe Suzanne să înțeleagă că nu trebuie să trăiască peste posibilitățile ei! Evident, sfatul nu-i fusese ascultat ...

Furioasă și în același timp stupefiată, Lynda se îndreptă încet spre biroul ei. Împinse ușa automat și nu văzu mai întâi decât marele fotoliu capitonat care-i întindea brațele. Și brusc, tresări.

„El era acolo! El nu plecase, cum crezuse! Și culmea, abia era de recunoscut. Cu un aer rușinat, se ghemuise pe scaunul ei, într-un costum din trei piese, arborând o față de școlar cuminte care a avut un moment de rătăcire și nu înțelegea ce i se întâmplase. Pe scurt, era jenat! Bărbatul care se dezbrăcase fără nici o rușine în fața unui public feminin uluit, era stingherit!

– Nu știam... zise el abătut. Nu credeam că va fi lume aici. Mi s-a spus că vineri seara, la această oră, veți fi singură.

În acel moment, Lynda își dădu seama că, tot timpul cât durase numărul de strip-tease, nu privise o singură dată fața necunoscutului. Și acum, fără să știe prea bine ce emoție urca în ea, descoperea cu tulburare niște splendizi ochi albaștri, o gură senzuală și un păr negru ca smoala. De data aceasta se înfioră cu adevărat sub bluză, dar acest fior i se păru mult mai tulburător decât cel pe care-l simțise de-a lungul spatelui câteva momente mai devreme.

– Credeam că pot pleca fără să întâlnesc pe nimeni, reluă necunoscutul.

Avea o voce plăcută... „Stai! își porunci atunci Lynda, întrebarea este cine ți-a făcut asta".

Se străduí să-și ia un aer sever și spuse:

– Dați-mi cartea de vizită , cea adevărată, zise ea, sigură că va citi pe ea semnătura surorii ei Suzanne.

– Clientul... meu ține să-și păstreze anonimatul, răspunse bărbatul evitându-i privirea.

Lynda râse ironic. Anonimatul? Iată ceva ce nu-i semăna deloc Suzannei. Aceasta din urmă era întotdeauna mândră să-și revendice poznele. Așadar, trebuia să caute un alt vinovat.

– Haideți, cartea de vizită, repetă Lynda fără amabilitate.

– Dar o aveți.

Lynda tăcu și reflectă câteva secunde. Necunoscutul nu părea dispus să dezvăluie identitatea celui ce-i comandase numărul. Totuși, ea se încăpățână:

– Vreau un nume.

Privirea ochilor albaștri ca safirul se fixă asupra ei zdruncinându-i puțin din siguranță:

– Nu sunt autorizat să vă răspund, spuse sec bărbatul. Este contrar deontologiei mele.

– Ia te uită! Sunteți foarte scrupulos, dintr-o dată! Nu făceați atâtea mofturi acum câteva momente, când vă agitați în slip prin sala de așteptare. Prin urmare, de ce acum?

O încruntare a sprâncenelor negre o făcu pe Lynda să dea un pas înapoi. Înțelese imediat că făcuse o mare greșeală punând la îndoială moralitatea acestui bărbat. „La urma urmelor, își spuse ea, nu și-a făcut decât meseria. Nu judeca modul în care își câștigă existența“. Se hotărî să nu mai insiste. Cu atât mai rău, nu va ști cine a sărbătorit atât de spectaculos a treizecea ei aniversare.

– Ieșirea este pe stânga la capătul culoarului, încheie ea cu același aer urzuz. Bună seara.

– A început bine, nu-i așa?

Uf! El îi aruncă cel mai fermecător zâmbet și Lynda crezu o clipă că orbise. Cu ochii plini de steluțe, bâigui:

– Este o chestiune de punct de vedere.

Apoi își reluă atitudinea demnă și adăugă:

– Plecați, altfel voi chema...

Pe cine chema? Paznicul? Nu exista. Poliția? Ar fi fost ridicol...

– Ascultați, zise ea, am avut o zi grea și dumneavoastră v-ați făcut treaba. Așa că, să ne despărțim, de acord?

Dar cum ea se așeză în spatele biroului și începu să răsfoiască un dosar, necunoscutul ridică din sprâncene:

– S-a făcut târziu, remarcă el cu o preocupare sinceră, ar trebui și dumneavoastră să mergeți acasă.

– Nu pot. Am o treabă de terminat.

– Rămâneți să lucrați în seara aniversării?

– Da. Mă concentrez mai bine când cabinetul este liniștit.

– Dar... este aniversarea dumneavoastră, repetă el. O să sărbătoriți totuși această zi memorabilă, nu?

„Memorabilă, ăsta-i cuvântul“, se gândi Lynda.

– Dacă vreți să știți totul, voi merge să cinez cu sora mea și câțiva prieteni.

– Un prieten în mod deosebit?

Lynda suspină și-și stăpâni cu mare greutate iritarea. De ce voiau toți să aibă un logodnic? Se poate trăi totuși un timp fără... Agasată, inventă o mică minciună:

– Da, va fi un bărbat la dineul meu aniversar. Doctorul William Kelsey și cu mine suntem foarte apropiați.

Nu-i venea să creadă! Tocmai susținuse că avea o legătură cu dragul doctor Kelsey, mentorul ei, un om în vârstă care putea să-i fie bunic, care o încurajase să-și continue studiile și avusese atâta încredere în ea încât o luase asociată la cabinet... Copleșită de rușine că lansase o asemenea stupiditate, reluă:

– Dacă nu plecați, nu voi putea să-mi termin treaba și am să ajung cu întârziere.

Acestea fiind zise, se ridică și-i arătă vizitatorului direcția culoarului. Cum el nu se clinti, îi aruncă o privire care spera să fie glacială. Dar bărbatul răspunse cu un zâmbet ironic:

– Dumneavoastră și bătrânul domn Kelsey? întrebă el neîncrezător.

Lynda a fi vrut ca pământul să se deschidă sub ea. Totuși, roșie în obraji, confirmă:

– Absolut.

Ea crezu că bărbatul va izbucni în râs. Totuși, împotriva oricărei așteptări, el se ridică fără să adauge nimic și o urmă pe tânăra femeie pe culoar:

– Nu este uimitor că cineva v-a trimis un striper, zise el deodată printre dinți.

Cu mâna pe clanța ușii, Lynda se întoarse.

– Ce-ați spus?

– Nimic, nimic...

– Bine. Pentru că nu pot s-o fac eu însămi, vă rog să-i mulțumiți din partea mea binefăcătorului meu anonim. Ați fost strălucit, domnule...?

Bărbatul ezită. Lynda simți imediat trezindu-i-se curiozitatea. Studie mai atent fața interlocutorului ei: nu era nici o îndoială, părea stânjenit.

– Aveți un nume, nu?

– Bineînțeles.

Lynda încruntă din sprâncene: evident, dacă ar fi practicat aceeași meserie ca a lui, ar fi refuzat să-și dezvăluie adevărata identitate. Dar el trebuia să aibă un nume de scenă, sau ceva de genul acesta... Începu să zâmbească și să-și imagineze tot felul de pseudonime. Acest individ care se produsese în sala ei de așteptare, în slip tip leopard, cum se numea oare în meseria lui? Tarzan? Hercule, Ben Hur? Sau poate Bebe iubărețul, Macho Callaghan? Își mușcă buzele ca să nu izbucnească în râs și, sprijinindu-se de ușă, repetă:

– Așadar? Numele dumneavoastră?

– Jack Trompette!

Ea izbucni în râs.

– Trompette! hohoti ea. Mai rău decât mă gândeam! Iertați-mă, adăugă ea, ștergându-și ochii, e ceva nervos. Am avut o zi grea. De obicei, nu râd prostește.

– Dar nu râdeți prostește... și gura dumneavoastră...

Vocea lui Jack devenise răgușită. Privirea lui ațintită pe buzele Lyndei păreau că le mângâie și tânăra

femeie simți din nou alergându-i pe piele acel fior ciudat... Tuși ușor ca să-i distragă atenția:

– Hm, erați gata să plecați, domnule Trompette, îi reaminti ea.

Și, pe dibuite, căută clanța ușii în spatele ei. Atunci, totul se precipită: Jack o îmbrățișă, făcând-o prizoniera brațelor lui și-i atinse ușor buzele, murmurând:

– Permiteți? Simplă curiozitate.

Apoi puse stăpânire pe gura tinerei femei cu o ardoare care-i tăie respirația. Sărutul fu ca un foc de artificii. Lynda se clătină pe picioare, oferindu-se fără reținere autorității necunoscutului care o duse cu el spre stele. Cuprinsă de o dorință copleșitoare și de necontrolat, se topi la pieptul tare ca piatra și se abandonă cu fervoare vârtejului care o ducea cu el.

Brusc, reveni pe pământ. Jack o eliberase și zâmbea:

– Dumneavoastră și doctorul Kesley, nu-i așa? Sunteți o mincinoasă inveterată, domnișoară. Dar am să vi-l înapoiez.

– Înapoiez? repetă Lynda fără să înțeleagă. Cum așa?

În loc de răspuns, el îi plasă un sărut pe obraz.

– Răbdare... la mulți ani, doctore Fisher. Și pe curând.

Capitolul 2

Ajungând la „Cadouri Extravagante“, Kent aruncă sacul de pânză conținând blugii cu arici și slipul tip leopard pe biroul surorii lui.

– Gata, mi-am plătit datoriile.

Theresa zâmbi malițios.

– Oh, nu știu. Discreția mea privind activitățile tale gen Chippendale merită poate mai mult decât un singur serviciu.

– Ajunge cu șantajul, Theresa. N-am făcut decât să înlocuiesc un saxofonist în acel cabaret, nu un striper!

Gropițele din obrajii Theresei se adâncirăși mai mult:

– Și dacă Switez, Smith și Hazlebaker află de mica ta prestație din această după-amiază? susură ea citând cabinetul de avocatură la care fratele ei era asociat.

– În acest caz, detaliile nopții pe care ai petrecut-o în sala de conferințe cu Andy Fredericks vor ajunge

imediat la anumite urechi, i-o întoarse Kent. Unchiul George n-o să te ierte niciodată că ai profanat acel loc sfânt. Chiar și mătușa Edith va fi șocată.

El își îngădui un zâmbet de triumf. Sora lui își permisese câteva încălcări ale codului de conduită al famliei Berringer, dar niciodată n-ar fi îndrăznit să-și șocheze familia.

– Asta a fost cu ani în urmă, protestă tânăra femeie. Îi arătam doar sala și ușa aceea stupidă se blocase. Ne-am omorât timpul jucând șah până când ai venit tu să ne deschizi.

– Șah? Iată un amănunt pe care-l voi trece sub tăcere dacă, în ce te privește , îți voi ține gura fără să-mi mai pretinzi nimic.

Dându-i lovitura de grație, Kent se întoarse și se postă în fața ferestrei. Privirea i se pierdu imediat în zare și figura Lyndei Fisher se suprapuse peisajului. Desigur, Theresa îi jucase o farsă urâtă, dar pe de altă parte, fără ea, n-ar fi întâlnit-o niciodată pe frumoasa doctoriță. S-o sărute pe tânăra femeie fusese o răsplată mai satisfăcătoare, mult mai satisfăcătoare decât mulțumirea de a șterge zâmbetul malițios de pe buzele surorii lui.

Kent acționase dintr-un impuls pentru a-și satisface o nevoie viscerală de a provoca o fisură atitudinii sobre a Lyndei. Dar acest sărut îl răvășise și fusese cât

pe ce să-și uite motivele simțind-o pe Lynda tremurând în brațele lui și oferind la fel de mult cum primea. Pentru prima dată în viața lui, avusese impresia că trupul și sufletul lui erau strâns unite, cu cele ale unei femei.

Hotărî de aceea că în această după-amiază Lynda Fisher îl văzuse pentru prima și ultima oară pe Jack Trompette. În curând, ea va face cunoștință cu Kent Berringer, și-l va vedea des. Foarte des. Da, gândindu-se ce bine, Theresa îi făcuse un mare serviciu.

– Cum s-a desfășurat această după-amiază? îl întrebă tocmai atunci sora lui pe un ton glumeț.

Kent revăzu fața crispată a Lyndei în timp ce el evolua în fața ei, apoi își reaminti disprețul pe care-l simțise în vocea ei. Drace! Dacă ținea s-o revadă, va avea mult de furcă pentru a șterge proasta impresie pe care trebuie s-o fi produs asupra ei.

– Foarte bine, s-a desfășurat foarte bine, răspunse el în cele în urmă, cu nonșalanță. Dar pe viitor să te descurci fără mine când striperul tău obișnuit va anula comanda în ultima clipă.

– Kent, înțelege-mă: prevăzusem deja totul când salariatul meu a rămas țintuit la pat. Trebuia să găsesc un înlocuitor. Ascultă, apreciez într-adevăr ce ai făcut pentru mine și...

În acel moment se auzi clopoțelul de la ușa de la intrare și studentul pe care Theresa îl folosea cu regularitate pentru ceea ce numea „programul de strip-tease“ trecu în pași de dans pragul biroului.

Kent își măsură sora din cap până în picioare:

– Țintuit la pat, nu-i așa?

***

Lynda închise dosarul pe care-l citise fără să înțeleagă un cuvânt. De fiecare dată când privea chestionarul de sănătate, vedea doi ochi albaștri strălucind de dorință. Simțea un nod în gât și trebuia să-și muște buzele pentru a le împiedica să tremure la amintirea unui sărut fierbinte.

Cu un suspin exasperat, scutură din cap. Seara pe care o așteptase cu nerăbdare amenința să fie una dintre cele mai penibile. Ani de muncă îndârjită riscau să se soldeze cu prăbușirea tuturor viselor ei.

Știind că lacrimile care-i ardeau ochii riscau să provoace stricăciuni ireparabile machiajului său, Lynda se forță să-și revină. Fără nici o îndoială, acest strip-tease fusese o glumă pusă la cale de sora ei. Doctorul Kelsey avea simțul umorului. Va înțelege.

Își agăță bluza pe umeraș și trecu în camera de toaletă pentru a se răcori. Cea mai bună apărare împotriva farsei Suzannei era să simuleze o perfectă indiferență.

După ce-și refăcu machiajul, Lynda își pulverizăputin parfum și-și perie părul.

– Tu nu ești responsabilă pentru prostiile altora, își repetă ea revenind în birou.

„Dar trebuia să-l oprești pe acel bărbat“, îi aminti conștiința.

„Nici o femeie din carne și sânge n-ar fi făcut-o, replică atunci o parte necunoscută a personalității ei. Și la urma urmei, am tot dreptul să mă amuz puțin în ziua aniversării mele“.

– Da, am dreptul să mă amuz la cei treizeci de ani ai mei, declară Lynda cu voce tare. Am fost foarte merituoasă până acum.

Avusese multe greutăți să-și facă studiile cu puținii bani pe care-i lăsase tatăl ei și pe nimeni altcineva decât Suzanne și doctorul Kelsey ca s-o încurajeze. Dacă totul va merge bine, acesta din urmă îi va ceda clientela când se va retrage la pensie.

– Cu condiția să lucrez în continuare din greu, își spuse ea deschizând sertarul biroului.

Își schimbă mocasinii cu niște escarpeni.

– Voi reuși. N-o să mă oprească excentricitățile surorii mele.

Își înnodă în jurul mijlocului eșarfa pe care o purtase toată ziua la gât ca să-i acopere decolteul rochiei. Acest accesoriu va schimba ținuta cea mai sobră în rochia cea mai sexy, îi promisese vânzătorul.

Și nu mințise. Încurajată de imaginea reflectată de oglindă, Lynda zâmbi. Haide! Va înfrunta seara cu seninătate și va profita de dineu ca s-o facă pe Suzanne să mărturisească faptul că fusese la originea acestui „cadou“.

***

William Kelsey ridică paharul de șampanie.

– Pentru cea mai bună asociată, declară el. Mă întreb încă și acum cum m-am putut descurca atâta timp fără tine, dragă Lynda.

Un nod în gât o împiedică pe Lynda să murmure mai mult de o simplă mulțumire. Ea îl respecta extrem de mult pe doctorul Kelsey și complimentele acestui om îi mergeau la inimă.

Suzanne și iubitul ei, Jay Holland, îi urară la rândul lor mulți ani fericiți.

Lynda zâmbi. De mai bine de jumătate de oră, o pândea pe sora ei, analizându-i fiecare cuvânt și

fiecare surâs, dar nimic nu-i susținea bănuielile. În ritmul acesta, va trebui curând s-o taie pe Suzanne de pe lista suspecților.

Veni rândul lui Grace Kelsey să-și ridice paharul cu un zâmbet călduros:

– La mulți ani, Lynda. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut în aceste ultime luni, declară ea cu emoție.

Ea strânse brațul soțului ei:

– Nu l-aș mai fi avut pe acest tiran lângă mine dacă ar fi trebuit să-și facă griji pentru cabinetul lui. Îți datorăm atât de mult!

– Eu vă datorez totul, protestă Lynda. Să-i țin locul doctorului Kelsey nu înseamnă nimic față de tot ce ați făcut pentru mine.

Apoi, jenată de acest concert de laude, orientă conversația spre Trafalgar Square, restaurantul recent deschis unde aleseseră să sărbătorească aniversarea. Localul era dintre cele mai distinse, iar atmosfera rămânea destinsă și meniul ar fi mulțumit gusturile cele mai fine. și, mai cu seamă, oferea ce-i plăcea Lyndei la nebunie: un concert de jaz. Da, seara se anunța perfectă, o masă bună și o muzică divină.

Lynda savura ultimele înghițituri din prăjitura ei când primele acorduri ale unei chitare se făcură auzite. Ca și ceilalți clienți, întoarse capul spre scenă.

Cu spatele la sală, șeful grupului vorbea cu muzicienii ținând un saxofon în mână. Lynda nu se putu împiedica să-i admire statura atletică, picioarele lungi, puse în valoare de costumul negru.

– Suzanne mi-a spus că-ți place mult jazzul, șopti Jay la urechea ei. Vei fi satisfăcută din plin.

– Ai mai venit aici să asculți acest grup?

– Îi cunosc de la debutul lor. Saxofonistul îmi este un vechi prieten. Eram...

Dar Lynda nu mai auzi sfârșitul. Îl privea uluită pe saxofonistul care tocmai se întorsese.

Jack!

Respiră adânc și goli dintr-o înghițitură cupa de șampanie.

Sperând că trăia un coșmar, riscă o privire spre scenă. El era tot acolo. Cu ochii închiși, dedicat muzicii, total inconștient de tumultul pe care-l stârnea în ea.

Trompette... Tânăra femeie era cât pe ce să izbucnească într-un râs amar. Temându-se să atragă atenția asupra ei se înfundă în fotoliu și așteptă din partea surorii ei un semn care s-o trădeze. Dar nimic. Profilul Suzannei nu dezvăluia decât o adâncă admirație pentru muziceni. Lynda se încruntă: ori sora ei devenise o actriță strașnică, ori nu-l cunoștea pe Jack Trompette.

Cineva umplu din nou cupa Lyndei și ea o duse mașinal la buze.

Indiscutabil, cvintetul era bun. Jack cânta remarcabil. Și nu era singurul lui talent, Lynda o știa prea bine...

Suzanne se aplecă spre ea:

– Saxofonistul este excelent, nu-i așa?

Ah... Poate sosise ora adevărului. Lynda se pregătea să-și dojenească sora, dar aceasta se întoarse spre scenă și începu să se legene în ritmul muzicii.

Lynda bău încă o cupă cu șampanie.

În cele din urmă, luminile se reaprinseră. „Trebuie să ies de aici, își spuse atunci tânăra femeie, înainte să mă vad și să mor de rușine“. Își luă poșeta și vru să se ridice.

Sala începu să se legene în fața ochilor ei. În mod confuz, observă că sora ei și Jay dispăruseră. Agățându-se de marginea mesei ca să-și păstreze echilibrul, se ridică încet și se aplecă spre cei doi Kelsey.

– Doctore Kelsey, Grace. Am petrecut o foarte frumoasă seară, dar trebuie să plec acasă. Mâine am o zi foarte încărcată. Am să-i mulțumesc Suzannei și lui Jay mai târziu.

– Să ne mulțumești pentru ce? întrebă sora ei, care revenise ca prin minune.

Lynda recăzu în fotoliul ei: Suzanne și Jay nu erau singuri. „El“, era cu ei.

– Prietenul meu, Kent Berinnger, anunță Jay.

Kent duse la buze mâna Lyndei.

– Am înțeles că este aniversarea dumneavoastră, spuse el cu un zâmbet care ar fi topit un aisberg. Îmi acordați acest dans?

Ca un automat, Lynda cedă presiunii ușoare, dar insistente pe mâna ei. Câteva secunde mai târziu, era în brațele lui Kent și evoluau pe ringul de dans în sunetele unui tangou. Kent se dovedea un excelent dansator. Doar avea mult antrenament, nu-i așa?

„Dansatorul“ în chestiune înjură în sinea lui. El care avusese de gând să lase să se estompeze amintirea acelei după-amieze înainte s-o revadă pe Lynda! Hotărât lucru, norocul nu era de partea lui.

– Ce întâlnire neobișnuită! comentă el, sperând să spargă tăcerea de gheață în spatele căreia Lynda se retrăsese.

– Vorbiți despre întâlnirea din seara aceasta sau despre cea din timpul după-amiezii? întrebă tânăra femeie pe un ton caustic.

– Să uităm această după-amiază, de acord?

– Vă temeți că prietenii dumneavoastră vor fi șocați?

Kent râse încet:

– Ar trebui mai mult de atât ca să-l șochez pe Jay. Dacă v-am șocat, îmi pare rău.

– Acesta era scopul, îl ironiză Lynda fixând cu încăpățânare un alt cuplu de dansatori.

Era mai bine decât să înfrunte oceanul sclipitor al acestor ochi albaștri care păreau că vor s-o atragă în adâncurile lui:

– M-ați găsit... dotat?

Ea își reținu un strigăt de indignare și vru să se elibereze. Cu un surâs încântător, destinat să păcălească spectatorii, Kent își spori strânsoarea.

– Nu? insistă el mai mult ca să se amuze decât pentru a putea obține un răspuns.

– Nu!

– Cum am mai spus-o, sunteți o mincinoasă.

– Eu nu mint niciodată, protestă Lynda.

– În cazul acesta, care sunt relațiile dumneavoastră cu doctorul Kelsey? Dacă am înțeles bine, drăguța doamnă cu părul cărunt așezată lângă el este soția lui, nu-i așa? Aveți un tupeu afurisit, doctore Fisher!

– Eu n-am mințit. Grace, doctorul Kelsey și cu mine suntem foarte apropiați. Ați tras concluzii greșite.

– Nu sunt singurul, mormăi Kent.

Apoi o provocă:

– Cine sunteți, Lynda Fisher?

– Femeia pe care ați amuzat-o în această după-amiază, asta-i tot.

– O femeie muncitoare și conștiincioasă?

– Exact.

Kent o supuse unei alte priviri pătrunzătoare înainte de a o strânge mai tare lângă el. Îi murmură la ureche:

Există o femeie pasionată sub înfățișarea sobră și impasibilă. De ce vă ascundeți astfel?

Lynda își întoarse privirea.

– Ce vă face să credeți?

– Sunt intrigat. Dumneavoastră nu?

– În legătură cu dumneavoastră? Nu.

– Bineînțeles că da. Mai ales după sărutul pe care l-am schimbat..

– Ce îndrăzneală!

– Îți trebuie, ca să te produci în public.

Lyndei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Asta nu-i îndrăzneală. E exhibiționism! exclamă ea.

– Eu vorbeam despre muzica mea, preciză Kent cu răceală. Îți trebuie îndrăzneală pentru a cânta în fața unei săli arhipline.

Rușinată, Lynda își mușcă buzele.

– Admit. Și trebuie de asemenea să recunosc că sunteți un excelent muzician.

– Mulțumesc. Acum, în privința acestei după-amieze...

– Cum poate un muzician atât de talentat să facă strip-tease? Nu aveți nici o demnitate, nici un respect pentru familia dumneavoastră?

Familia lui! Când oare va înceta să apese asupra lui numele de Berringer și toate obligațiile asociate de acesta! Să poată uita într-o zi, fie chiar și pentru câteva secunde cine era! Kent fierbea de furie și, brusc, o dorință malițioasă de răzbunare îi trecu prin minte. Nu i se acorda dreptul la libertate? Și-o va lua. Această Lynda Fisher era hotărâtă să facă pe fandosita ofensată? O va face să-i sară agrafele corsetului care o făcea să se țină inflexibilă ca justiția. Se hotărî să nu restabilească adevărul.

– Strip-tease-ul este o ocupație legală, declară el. De altfel, n-aveam nimic de făcut azi după-amiază.

Lynda nu-și putu ascunde surprinderea.

– O faceți ca să vă omorâți timpul? Un bărbat ca dumneavoastră ar putea găsi modalități mai respectabile pentru a-și ocupa timpul liber.

– Un bărbat ca mine?

Tonul lui Kent era glacial, iar privirea lui căpătase o duritate metalică.

Lynda se înfioră. În mod vădit, atinsese un punct sensibil. Același punct sensibil care declanșase reacția lui Kent când îi pusese moralitatea la îndoială. Oh, dar nu se va scuza! Merita aceste reproșuri. Totuși,

curajoasă, dar nu temerară, se gândi să evite trăsnetele bărbatului de acum furios care o ținea în brațe.

Vru deci să se elibereze, dar brațul din jurul taliei sale se strânse.

– Doar n-o să plecați atât de devreme, domnișoară.

Începea un alt cântec. Kent o antrenă pe Lynda în figuri complicate, forțând-o să se agațe de el ca să nu cadă.

El șopti:

– Atunci?

– Ce? întrebă Lynda cu răsuflarea tăiată, în timp ce numeroase furnicături alergau pe obrazul și pe gâtul ei.

– V-am plăcut, în această după-amiază?

Ea fu cu totul derutată: după ce se arătase tăios, iată că acum glumea, chiar flirta... Ea îl privi atent, fără să înțeleagă, apoi își aminti că îi pusese deja aceeași întrebare. Îi dădu așadar același răspuns:

– Nu!

– Haideți, fiți cinstită, zise el îmbrățișând-o și mai strâns.

Ea se înfioră și se îndepărtă atât cât putu de gura care-i atingea ușor urechea și părul.

– Uf... lăsați-mă să respir! îi aruncă ea.

– Dar respirați foarte bine. Vă simt fiecare respirație.

Era sigură că simțea mult mai mult, deoarece era foarte conștientă de bătăile accelerate ale inimii, de această surescitare interioară care făcea să-i ardă obrajii. Și acest cântec care nu se mai termina!

– Sunteți foarte tăcută. Haide, spuneți-mi ce ați simțit în această după-amiază?

Ea își dădu capul pe spate pentru a scăpa de mângâierea răsuflării lui calde pe obraz.

– Eram furioasă.

– Și?

Zâmbetul semeț al lui Kent o făcu să tremure de mânie.

– De acord, am să vă flatez orgoliul pentru că țineți atât de mult. Aveți un corp superb și știți să-l puneți în valoare. Sunteți talentat, foarte talentat. Fiecare gest al dumnevoastră trezește instinctele feminine. Și eu sunt femeie.

– Cu siguranță, încuviință Kent. Nu voi scăpa ocazia să vă reamintesc: aveți încredere în mine.

Capitolul 3

Bună ziua, doctore Fisher, o salută vesel Jennifer punând o ceașcă de cafea în fața Lyndei.

– Bună, mulțumesc, mormăi aceasta din urmă, deschizându-și agenda.

– Nu aveți decât trei întâlniri în dimineața aceasta. Dacă totul va merge bine, o să terminăm pe la ora unsprezece, anunță secretara.

Lynda luă o înghițitură de cafea. De obicei, aștepta ca Jennifer să se facă nevăzută pentru a îndoi cafeaua cu apă. Dar în această dimineață o ceașcă plină de băutură tare nu era prea mult pentru a-i limpezi mintea încețoșată de șampanie și de somnul prea scurt.

Jennifer se aplecă spre ea.

– Nu vă îngrijorați, zise ea politicoasă. Nimeni n-o să vă condamne pentru ce s-a întâmplat ieri. A fost o glumă inofensivă.

Lynda gemu în sinea ei. Dacă secretara ei ar fi asistat la dineul de aseară, n-ar fi folosit un asemenea calificativ.

Spectacolul de după-amiază nu fusese decât partea vizibilă a aisbergului, un incident fără importanță. Dar după aceea, comportarea lui Kent Berringer nu fusese de loc inofensivă. După ce o umilise, strângând-o într-o manieră indecentă pe ringul de dans, o condusese la masa ei și o sărutase la fel de înflăcărat ca un amant care își regăsește iubita după luni de zile de absență. Lynda luă o nouă înghițitură de cafea și tresări de groază la amintirrea murmurelor stupefiate și a râsetelor pe care le auzise în jurul ei.

Părăsise restaurantul imediat după acest sărut, evitând astfel orice discuție stânjenitoare și, în această dimineață, făcuse în așa fel încât să ajungă în ultimul moment la micul dejun, ca să nu înfrunte privirile scrutătoare ale surorii ei.

Spre marea ei ușurare, nepoatele ei monopolizaseră conversația în timpul celor câteva minute care i-au fost necesare pentru a înghiți o felie de pâine prăjită cu unt și un pahar cu suc de portoale.

– O să le facem baie câinilor, anunță Maureen, care avea patru ani.

– Da, și de asemenea vom curăța cotețele lor cu un jet de apă, precizâ sora ei mai mare. Și o să ne punem costumele de baie.

– Dar nu pe cele noi, deoarece riscăm să le murdărim.

Lynda nu se putu împiedica să râdă, ghicind către cine va fi îndreptat jetul de apă în majoritatea timpului.

– Mama voastră ar face bine să-și pună și ea un costum de baie, le sfătui ea clătindu-și paharul. Distracție plăcută.

După o mângâiere pe micile capete blonde, Lynda se grăbi să iasă.

Nu-i plăcea să se grăbească dimineața. De obicei, își acorda timp suficient pentru a savura un copios mic dejun cu familia, îndrăgind prețioasele clipe pe care putea să le consacre surorii sale și nepoatelor.

După ce adăugă în minte acest reproș la lunga listă pe care o ținea cu privire la Kent Berringer, Lynda se hotărî în fine să se concentreze asupra muncii ei.

– Deoarece planificarea nu este prea încărcată, îi spuse ea lui Jennifer, poți s-o lași pe Sherrie la recepție și să profiți ca să te familiarizezi cu noul program informatic.

Încântată, secretara se înapoie la intrare. Lynda inspiră profund și se obligă să se cufunde în cerecetarea unui maldăr de facturi pentru a uita imaginile care o obsedaseră toată noaptea.

În locul unei dimineți liniștite, fu o sâmbătă neagră.

În timp ce Lynda examina primul pacient, un bec de la lampa oftalmologică se arse. În timpul celei de a doua întâlniri, curentul se întrerupse în tot imobilul timp de douăzeci de minute. Dacă pacientul tratã incidentul cu umor, Lynda începu să regrete că nu rămăsese în pat.

În timp ce-și conducea pacientul spre ușă, își masă tâmplele dureroase și-i șopti lui Sherrie:

– Mă odihnesc câteva momente. Spune-i lui John să-i facă pe îndelete examenul preliminar ultimului pacient. Și anunță-l pe acest domn că am să întârzii puțin.

– Nici o problemă, o asigură tânăra fată cu un zâmbet încântător. Dacă l-ați vedea pe acest tip! Este superb!

– Chiar dacă ar semăna cu Quasimodo, am să-l găsesc frumos ca un zeu... pentru că e ultimul, mormăi Lynda îndreptându-se spre cabinetul de toaletă.

În timp ce se spăla pe mâini, își jură să nu mai bea șampanie cât va mai trăi. După ce înghiți două aspirine și-și răcori fața, își recăpătă o aparentă bună dispoziție.

Cincisprezece minute mai târziu, luă de la recepție dosarul „ultimului pacient“, al cărui nume încă nu-l cunoștea și se îndreptă spre biroul ei. Și când

descoperi surpriza pe care i-o rezerva eticheta din partea de sus a coperții, crezu că i se va face o nouă glumă proastă.

Poate era o conincidență.

Un ononim.

Un alt... Kenton Berringer.

Dar vocea gravă și senzuală care, pe coridor, răspundea acum lui Sherrie, îi confirmă ce era mai rău.

Timp de câteva secunde, Lynda se gândi să fugă. Apoi, mândria ei avu prioritate.

Va respecta regulile jocului.

Lipindu-și un zâmbet profesional pe buze, intră în sala de consultații cu pași fermi.

– Bună ziua, domnule Berringer.

Cu o licărire amuzată jucând în adâncul ochilor săi albaștri, Kent îi strânse îndelung mâna.

– Doctore Fisher... vă mulțumesc că mă primiți în ultimul moment. Am într-adevăr nevoie să consult un specialist.

„Mincinosule!“ bombăni Lynda în sinea ei, fulgerându-l cu privirea.

Îndată ce ieși Sherrie, își încrucișă brațele le piept și fixă o privire acuzatoare asupra lui Kent.

– De ce ați venit, domnule Berringer?

– Ca să-mi controlez vederea. Nu văd pentru ce alt motiv aș fi aici.

Descumpănită, Lynda se lăsă să cadă pe taburetul pe care-l folosea pentru consultații și parcurse fișa cu informații întocmită de John. În treizeci de secunde, află că Kent avea treizeci și șase de ani, că era foarte sănătos și că nu exista nimic în trecutul său sau în controalele preliminare care să îndreptățească o întâlnire cu un doctor oftalmolog. Cu excepția unei ușoare hipermetropii.

– Testele dumneavoastră nu evidențiază nimic anormal, domnule Berringer, concluzionă ea stingând plafoniera. Dar vom verifica.

Puse în funcțiune aparatele necesare pentru examinarea fundului de ochi.

– Priviți spre capătul camerei, îi ceru ea.

Kent se supuse. Lynda se simți jubilând: de data aceasta era pe terenul ei și stăpânea situația. O ocazie ca să se răzbune pe care n-o va lăsa să-i scape. Kent Berringer nu va uita această întâlnire...

– Priviți în jos, comandă ea.

Kent se supuse din nou. De altfel, el avea o plăcere neașteptată. Vederea dulcilor rotunjimi care se profilau sub bluza albă îl încânta. Niciodată nu se gândise că un examen oftalmologic putea fi atât de plăcut. Această încântătoare tânără femeie blondă era aplecată asupra lui, atât de aproape încât putea să-i simtă respirația mângâindu-i obrazul. Un ușor parfum

de flori îi mângâia nările și n-ar fi avut decât să întindă mâna pentru a mângâia ușor minunățiile pe care le ghicea sub bluza albă.

– Hmm. Murmurul Lyndei puse capăt imaginilor tentante care-i defilau prin minte. El încruntă sprâncenele.

– Ce este?

Lynda scrise ceva pe fișă.

– Nimic grav, îl liniști ea. Lucrați mult?

Ochii lui Kent se fixară pe gulerul deschis al bluzei, căutând să descopere secretele răscroielii:

– Nu atât cât aș vrea, zise el numai zâmbet.

Lynda îi aruncă o privirre ucigătoare.

– Priviți tabloul luminos din spatele meu.

Ea îi întinse o paletă albă.

– Acoperiți-vă ochiul stâng și citiți rândul cel mai mic. Apoi faceți la fel cu ochiul drept.

– Am avut întotdeauna o vedere foarte bună, afirmă Kent.

– Vederea la depărtare este perfectă, declară ea.

Kent avu un zâmbet triumfător.

– V-am spus. S-a terminat?

– Încă nu.

Îi întinse o foaie de hârtie.

– Acoperiți-vă ochiul stâng și citiți rândul cel mai mic.

Remarcând că el ținea foaia la capătul brațului, Lynda își reținu un zâmbet și-i ceru să repete operațiunea cu celălalt ochi. Și de data asta, Kent întinse brațul.

Ea îi luă înapoi paleta și hârtia. Tot scriind cifre pe fișă, mormăi:

– Mmm.

– Ce mai este? întrebă Kent, puțin iritat.

Ea nu-i luă în seamă întrebarea.

– Aveți migrene când citiți mai mult timp?

– Ei bine... da, ca toată lumea.

– Asta se poate evita, comentă Lynda înainte de a plasa ramele de testare pe nasul pacientului său.

– Ascultați... începu Kent.

Imperturbabilă, ea potrivi instrumentul.

– Priviți-mă, comandă ea pe un ton ferm.

Ea roti cadranele mult mai repede decât era necesar pentru a crea efectul pe care-l dorea.

– Priviți literele și spuneți-mi care este mai clară. A sau B? întrebă ea schimbând rapid lentilele.

– Hm... B, cred, răspunse Kent care nu avusese timp să-și facă o părere.

– Aceasta...

Lynda îi dădu o secundă să privească panoul, apoi schimbă lentilele.

– ...sau aceasta?

– Prima.

Ea își continuă jocul fără milă, făcând să defileze lentilele de corecție cel mai puțin adaptate pacientului. În cele din urmă, după ce mormăise câteva cuvinte de neînțeles, le strecură pe cele care Kent spera să fie ultimul joc de lentile din fața lui.

– Și acum?

Ca prin minune literele deveniră în sfârșit clare.

– Perfect, declară Kent cu ușurare, sigur că vedea prin niște lentile neutre. Atunci, pot să mă sui la volan fără a fi un pericol pentru ceilalți?

„N-ai nevoie să iei volanul pentru a fi un pericol", bombăni în sinea ei Lynda.

– Puteți conduce... răspunse ea cu un ton foarte profesional.

Totuși, lăsase vocea în suspensie pentru a sugera un „dar". Văzându-l pe Kent agitându-se nervos în scaun, își înăbuși un zâmbet de satisfacție și se ocupă pe îndelete să strângă panoul și lentilele de probă. Își închipuia fără greutate începutul de îngrijorare a pacientului ei.

Timp de câteva minute, simulă că se concentrează asupra fișei, înscriind de trei ori mai multe cifre decât era necesar.

– Spuneți-mi adevărul, se neliniști Kent. Peste cât timp voi fi orb?

Pusese întrebarea pe un ton care se voia vesel, dar părea atât de neliniștit încât Lynda fu cât pe ce să izbucnească în râs.

– Câteva luni, în cel mai bun caz un an, declară ea cu răceală.

Apoi, ca și cum își alegea cu grijă cuvintele ca să nu-l sperie, continuă:

– Am să vă prescriu lentile pentru citit. Ca să nu suferiți prea mult în timpul care v-a rămas.

– În timpul care mi-a rămas?

Kent păli.

Mușcându-și buzele ca să nu râdă, Lynda afișă o mină de înmormântare. Ar fi putut sfârși cu gluma, dar satisfacția răzbunării o determină să adauge:

– Vârsta dumneavoastră și buna condiție fizică vă sunt favorabile și cel puțin dacă nu survine un incident dramatic, nu cred că veți orbi înainte de...

Kent simți un nod în stomac, în timp ce Lynda făcu o pauză, prefăcându-se că se gândește. El se văzu brusc cu un baston alb și un câine pentru orbi. Cât timp îi mai rămăsese oare înainte ca unul din aceste animale să-i devină cel mai bun prieten?

– O sută zece ani, încheie încet Lynda.

Lui Kent îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă. Apoi izbucni în râs.

– Atins, admise el, Venisem să-mi cer scuze pentru încurcătura pe care v-am pricinuit-o ieri seară, dar înțeleg că suntem chit. Mi-ați făcut-o.

El clătină din cap.

– Eu care credeam că erați serioasă.

– Sunt, zise Lynda. Veniți, Jennifer o să vă ajute să vă alegeți o pereche de rame.

– Pentru cine?

– Pentru dumneavoastră.

– Dar n-am nevoie...

– Ba da, domnule Berringer. Doar dacă nu vreți să aveți dureri de cap de fiecare dată când citiți.

– Dar...

– Pe aici, domnule Berringer.

Reapăruse iar soarele în inima Lyndei. Pentru prima dată de când apăruse Kent în viața ei, era stăpână pe situație.

După ce-l instală în fața vitrinei cu rame și-l invită să le aleagă pe cele care-i plăceau, Lynda începu s-o caute pe Jennifer. Recepția era goală, robotul telefonic branșat și calculatorul închis. „Este adevărat! Mi-a spus că va pleca la unsprezece...“ Este un complot, bombăni ea.

Făcu cale întoarsă.

– Ați găsit ceva?

Kent își pusese o foarte frumoasă ramă și se privea în oglindă.

– Am să le iau pe acestea, spuse el întinzându-i-le Lyndei. Ce ați spune dacă am merge să luăm prânzul?

Ea se hotărî să-i ignore propunerea.

– Sunt rame aurite cu aur fin, observă ea subînțelegând cu tact că prețul lor era foarte ridicat.

Se îndoia că un muzician de cabaret, chiar atât de înzestrat cum era Kent Berringer, câștiga mulți bani. Îi întinse niște rame mai puțin costisitoare.

– Le-ați încercat pe acestea?

– Le prefer pe primele, susținu Kent.

Ea se hotărî să nu mai discute atunci când observă pantofii de piele fină, cămașa de firmă și pantalonii evident făcuți de comandă. La urma urmei, muzicienii își câștigă poate existența mult mai bine decât credea ea. Sau poate că el optase să-și cheltuie toți bani la croitor.

După ce-i întocmi factura, i-o întinse lui Kent și așteptă un strigăt îngrozit în fața sumei trecute în josul paginii. Dar Kent se mulțumi să întrebe:

– Vreți s-o achit astăzi?

– Ei bine... de obicei cerem un acont, se bâlbâi ea, incapabilă să-și ascundă surpriza. Puteți plăti diferența când reveniți să luați ochelarii.

– Am să plătesc totul astăzi. Vom câștiga timp, afirmă Kent scoțând din buzunar un carnet de cecuri.

– Mulțumesc.

Adresa imprimată pe cec o făcu pe Lynda să deschidă ochii mari. Reședința Waterford era un imobil cu totul nou, de un nivel strălucit, situat pe malul râului. Ei bine! Kent Berringer n-avea nimic dintr-un măscărici!

– Vă vom anunța când ochelarii vor fi gata. Va dura probabil o săptămână, îi explică ea.

Și în timp ce-l conducea, avu impresia tulburătoare că povestea începea să se repete: ultima dată când îl condusese pe Kent la ușa cabinetului el rostise mai întâi câteva cuvinte...

– Este o zi ideală pentru un picnic, nu găsiți? remarcă el în aceeași clipă.

... apoi, în timp ce se pregătea să deschidă, el o îmbrățișase.

– Ah! exclamă ea când simți un braț puternic înlănțuindu-i mijlocul, nu începeți din nou!

– Ce să încep?

– Știți foarte bine. Bună seara, domnule Berringer.

– Întotdeauna sunteți atât de aspră cu pacienții? întrebă Kent, rezemându-se neglijent de ușă.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Numai cu dumneavoastră. Nu-mi plac bărbații de genul acesta, domnule Berringer.

– Ah, da?

Kent îi dădu drumul. Ea se dădu iute înapoi.

– Cum credeți că sunt, doctore Fisher?

– Eu... nu știu. Sau mai degrabă da, știu destul de bine, se bâlbâi ea îndepărtându-se de el.

– Nu știți nimic despre mine, dar vă place deja puținul pe care-l știți.

– Nu.

– Ba da, afirmă el străbătând nonșalant cei câțiva pași care-i despărțeau.

Acum era atât de aproape încât Lynda îi simțea respirația pe obraz. Privirea ochilor lui albaștri o străpunse până în adâncul sufletului.

–Trezesc în dumneavoastră o latură pe care vă temeți s-o eliberați, continuă el cu vocea lui suavă. Într-o zi, voi ști de ce.

Lynda își umezi buzele uscate. Tot corpul ei tindea spre Kent, dar făcea tot ce putea să reziste.

– Nu veți avea niciodată ocazia, șopti ea.

– Niciodată să nu spui niciodată.

Capitolul 4

Kent urca din nou strada, fluierând. Legăna un coș de răchită pe braț și contempla cerul azuriu împodobit cu nori pufoși. Era o zi frumoasă. Perfectă pentru ce-și pusese în minte.

La băcănie, în timp ce cumpăra de mâncare, tacâmuri și coșul, își adusese aminte de un loc frumos lângă râu, unde iarba era moale și plăcută.

Rămăsese să facă ce era mai greu: să convingă o anumită tânără femeie să-l urmeze. Lynda Fisher îl făcuse să înțeleagă limpede că era ultimul bărbat cu care ar fi dorit să iasă. De ce insista?

– Pentru că avem unele lucruri de pus la punct, draga mea, zise el cu voce tare căutând cheile mașinii în buzunar. Nici tu nici eu n-am fost sinceri și este timpul să dăm cărțile pe față.

În trecut, alte femei își făcuseră o falsă părere despre el, dar nu-și dăduse osteneala să le deschidă ochii, preferând să le lase să-l descopere singure pe adevăratul Kent Berringer. De ce atunci ținea cu tot dinadinsul să deschidă ochii Lyndei? De fapt, salvarea reputației nu era cu siguranță motivul care-l impulsiona s-o revadă pe adorabila doctoriță.

În timp ce punea coșul în portbagajul mașinii, Kent încercă să analizeze situația. Prudența îi dicta s-o uite pe Lynda Fisher. Dar el nu fusese niciodată prudent. Și această femeie greu de cucerit era o irezistibilă provocare.

De altfel, dacă se gândea bine, sinceritatea totală nu era poate cea mai bună tactică, cel puțin nu încă. Lynda Fisher era încântătoare, dar plină de prejudecăți: se credea ponderată și pe el îl credea excentric. Va prelungi șiretlicul, va continua s-o facă pe saxofonistul și să spulbere convingerile tinerei femei. Pentru a-i dovedi că cea care somnola în ea avea nevoie de bărbatul pe care credea că-l vede în el. Un bărbat de „genul“ lui.

Încântat de această hotărâre, cu un zâmbet larg pe buze, Kent intră în imobilul doctoriței Fisher.

Dar când ridică mâna pentru a suna, simți o îndoială insinuându-se în el:

Nu căuta într-adevăr decât să răspundă unei provocări?

Haide, nu mai era timp pentru întrebări. Hotărât, apăsă pe butonul soneriei.

Kent deschise portiera și se înclină ceremonios.

– Doamnă, modesta mea mașină vă așteaptă.

Lynda privi strălucitoarea mașină cu două locuri. Fără să știe mare lucru despre mașini, putea recunoaște un Ferrari.

Hotărât lucru, Kent Berringer era o enigmă. Îmbrăcămintea elegantă, adresa de prestigiu... și acum această mașină luxoasă. Un muzician, striper de ocazie, nu-și putea permite un asemenea mod de viață. Trebuia să aibă alte surse de venituri, cu siguranță de nemărturisit.

Lynda ezită. Putea încă să dea înapoi. Să simuleze că și-a adus aminte de un angajament sau să alerge și să se încuie în cabinet.

– Lăsați-mă să vă ajut. Urcarea în această bijuterie cere o oarecare obișnuință.

Ea murmură o mulțumire nedeslușită și se instală în scaunul foarte jos, capitonat în piele. La urma urmei, putea să-și permită o mică plimbare. Era prima și probabil ultima dată când urca într-un Ferrari.

Trecând o mână timidă peste pielea delicată, înțelese atracția pe care o reprezenta o astfel de

mașină pentru numeroși oameni. Petru cei care aveau atâția bani încât nu mai știau ce face cu ei. Sau pentru cei care cheltuiau banii închipuindu-și că le cădeau din cer. Ca tatăl ei...

Această amintire îi tăie toată plăcerea: „N-ar fi trebuit niciodată să mă las convinsă“, își spuse ea punându-și centura de siguranță. Ce căuta oare alături de un iresponsabil care își completa câștigurile de muzician, exercitând activități imorale? Și nici măcar nu îndrăzni să-și imagineze ce putea să facă pentru a-și oferi o mașină atât de luxoasă.

Totuși, oricât de morală, doctoriță și oftalmologă cu diplomă era, trebuia să se încline în fața evidenței: era sensibilă la farmecul lui Kent Berringer, muzician și striper. Când venise s-o caute, fusese chiar bucuroasă să-l vadă. „ Dacă ai avea un dram de bun-simț, ai ignora acești minunați ochi albaștri, acest surâs devastator și acest corp de atlet. Ai coborî imediat din această mașină de play-boy.“

Kent citea pe fața Lyndei ca într-o carte deschisă. Regreta că acceptase să-l urmeze. Și dacă i-ar da ocazia, ar fugi să se baricadeze în biroul ei.

La primul stop, arătă cu degetul spre cerul însorit.

– Privește ce ai fi pierdut dacă ai fi rămas închisă în biroul dumitale toată după-amiaza.

Un semnal de alarmă începu să răsune în capul Lyndei.

– Am acceptat să iau prânzul cu dumneata, asta-i tot, preciză ea.

– Ai acceptat un picnic. Cine a mai văzut un picnic care să dureze mai puțin de patru ore?

– Oamenii care au lucruri de făcut, replică Lynda, sperând să se arate cât mai dezagreabilă, pentru ca acest leneș s-o aducă înapoi la cabinetul ei și să se hotărască s-o uite.

Ea n-avea timp pentru un bărbat în viața ei. Îndeosebi pentru acesta.

– Lucruri de făcut? repetă el.

Fața lui Kent se posomorâse, tonul lui era glacial.

– Da, este important, repetă ea cu fermitate. Unele persoane nu-și pot permite să-și piardă timpul când au chef. Ei trebuie să muncească din greu pentru a câștiga bani.

Kent izbucni în râs. Ea continua să-l judece greșit, dar tocmai asta își dorea și el.

– După părerea dumitale, eu nu știu ce înseamnă să muncești din greu?

– Presupun că da, admise ea fără tragere de inimă. În felul dumitale...

Trebuie să-și fi dat multă osteneală să ajungă un muzician atât de bun. Dar, în schimb, să se dezbrace în public era oare atât de greu?

Lynda reflectă o clipă. Pentru ea, ar fi fost posibil.

– Dumneata nu te distrezi niciodată? reluă însoțitorul ei.

– Las treaba asta copiilor.

„Și anumitor adulți care refuză să crească“, adăugă ea în minte cu o strângere de inimă.

Ca și Kent Berringer, tatăl ei fusese seducător și șarmant. Orice scuză era bună ca să nu muncească și să fugă de responsabilitățile lui. O frumoasă zi de vară constituia o tentație irezistibilă și n-avea importanță dacă absentând de la munca lui implica o scădere de salariu sau chiar pierderea serviciului. Pentru Gerald Fisher, banii proveneau dintr-o sursă inepuizabilă și familia lui va avea întotdeauna un acoperiș, ce să mănânce și ce să îmbrace.

Kent înțelese că era mai bine să schimbe subiectul.

În ajun, după ce obținuse consimțământul surorii lui, adunase câteva informații despre Lynda. Ea trăia cu sora ei mai mică și cele două nepoate. După moartea părinților, își crescuse singură sora. O responsabilitate atât de grea la o vârstă atât de fragedă, putea explica înverșunarea în muncă a Lyndei. Totuși, Kent ghicea că ascundea o suferință și mai profundă.

Dar înainte de a se apleca asupra trecutului acestei tinere femei, avea o problemă imediată de pus la punct: să restabilească o aparență de adevăr.

– Sora dumitale o cunoaște pe a mea, zise el pe neașteptate, angajându-se pe drumul care mergea de-a lungul râului.

– Ai o soră?

Această întrebare îl făcu să râdă.

– Chiar și un ușuratic ca mine poate avea o soră, și chiar o familie. Veri, mătuși, unchi, o mamă. Un clan foarte respectabil. Theresa și cu mine suntem singurele oi rătăcite ale familiei.

– Ce a făcut ca să merite acest calificativ? întrebă Lunda care știa prea bine de ce însoțitorul ei era un paria printre ai săi.

– Și-a întemeiat propria companie. Este o femeie de afaceri redutabilă.

Lynda întoarse o privire surprinsă spre Kent.,.

– Nu înțeleg ce este rău să reușești în afaceri.

Se încruntă, apoi adăugă:

– Numai dacă... Activitatea acestei societăți este legală?

O familie cumsecade avea poate motive întemeiate să dezaprobe activitatea Theresei. Poate că avea legătură cu ceea ce făcea fratelei ei ca să trăiască.

– Întru totul legală, afirmă Kent oprind la umbra unei sălcii. M-am asigurat de asta.

– Dumneata?

– Da, eu. Chiar dacă ți-e greu să crezi, te asigur că sunt un cetățean care respectă legile și mă bucur de oarecare stimă în mediul juridic.

Rațiunea Lyndei îi striga să nu creadă un cuvânt, dar privirea limpede a ochilor lui albaștri îi inspira

încredere. Era meseria ei să examineze ochii și ea știa să judece o persoană după privirea ei. Kent nu mințea, era sigură. Dar cum putea fi stimat... în mediul juridic?

Ea își uită întrebările atunci când se afundă în oceanul călduros al ochilor lui albaștri. Cu fiecare inspirație, se îmbăta de parfumul cu aromă de brad al lui Kent și se simțea atrasă spre pieptul lui primitor. Gura senzuală era atât de aproape încât îi simțea respirația caldă. Brațul lui întins părea că nu aștepta decât o invitație din partea ei pentru a o îmbrățișa.

Kent văzu ochii însoțitoarei sale voalânduse de emoție, buzele ei roșii deschizându-se ușor. Atunci, eroic, el se înfundă în scaunul lui și-și încleștă mâinile pe volan.

– Nu sunt angajat la „Cadouri Extravagante", mărturisi el pe neașteptate. Pacostea de soră-mea m-a șantajat forțându-mă să-mi asum acest stupid personaj de striper și mi-a dat adresa dumitale. Restul îl știi. M-am descurcat cum am putut.

Încă sub efectul curentului magic care aproape o aruncase în brațele lui Kent pentru a-i cere o sărutare, Lyndei îi trebuiră câteva secunde pentru a înțelege ce auzise. Un zâmbet de încântare îi lumină fața:

– Așadar, nu este a doua dumitale meserie?

Kent clătină din cap.

– Ieri a marcat debutul și sfârșitul carierei mele de striper.

– Slavă Domnului! exclamă Lynda.

– El zâmbi.

– Am fost chiar atât de rău?

– Nu, ai fost fantastic.

Surprinzând licăririle malițioase care jucau în ochii lui albaștri, Lynda roși.

– În fine... vreau să spun... erai... convingător.

Apoi, ca și cum îi era greu să creadă în norocul ei, adăugă:

– Nu... nu ești striper?

– Nu. Reputația dumitale nu va avea de suferit din cauza companiei mele. Sunt foarte respectabil.

– Faci și altceva decât să cânți la saxofon într-un grup de jaz?

Lynda înțelese prea târziu că tocmai susținuse că a fi muzician nu era ceva respectabil. Rușinată, deschise gura pentru a se scuza.

– Nu-i nimic, i-o tăie Kent pe un ton plictisit. Mi s-a mai spus deja. Vino, să mergem să prânzim.

El înconjură mașina și-și ajută pasagera să coboare. Apoi luă coșul și o pătură din portbagajul mașinii și se îndreptă spre pajiștea înverzită de pe malul râului.

– Să revenim la sora mea, zise el întinzând pătura la umbra unui pom. Theresa a legat prietenie cu Suzanne la veterinarul pentru care lucrează sora dumitale. Când Suzanne a vrut să-ți facă un cadou de aniversare, i-a cerut sfatul surorii mele.

– Această...! exclamă Lynda. Știam că era ea! Am s-o...

Curiozitatea ei învinse indignarea.

– Cum a reușit sora dumitale să te oblige să faci asta?

După ce umplu paharele, Kent puse sticla în găleata cu gheață.

– M-a luat prin surprindere, zise el, puțin dornic să revină asupra scurtului rol de dansator de strip-tease.

Îi întinse Lyndei o farfurie plină cu aperitive și continuă:

– În loc să-ți trimită o felicitare cântătoare, un buchet de baloane, o imensă prăjitură sau o altă specialitate a firmei „Cadouri Extravagante“, ele au ales un număr de strip-tease și pe mine ca executant. Pentru a fi sigure că ne vom întâlni.

Lynda scoase un mârâit dezaprobator, mușcând dintr-un corn cu brânză.

– Există modalități mai convenționale pentru o prezentare.

– Ai fi acceptat o invitație?

Ea ridică din umeri.

– Probabil că nu. Nu am timp. Și dumneata?

– La fel. Surorile noastre o știau.

– Și ieri seară, la Trafalgar Square? Era tot un complot?

Kent tresări. Nu putea condamna pe nimeni pentru ce se întâmplase la restaurant. Pentru sărutul înfocat pe care-l acordase Lyndei era singurul responsabil.

– M-am purtat de o manieră impertinentă. Îți cer iertare. Am putea s-o luăm de la început?

Lynda privi cu neîncredere mâna pe care i-o întindea.

– Îți ceri iertare pentru tot?

El îi adresă un zâmbet strălucitor care-i merse la inimă.

– Pentru tot. În afară că te-am sărutat, zise el fără rușine, cu ochi veseli.

Ea îl privi câteva minute. În realitate, nici ea nu regreta sărutul lor. Fusese jenată, puțin speriată, dar nu dezolată.

– Îți primesc scuzele.

Își puse mâna în palma lui mare și fremătă simțind o dulce căldură inundându-i corpul.

Nu era făcut pentru ea. Faptul că nu era striper nu schimba nimic. Era prea ușuratic, prea nesrios. Cu toate acestea, era atrasă de el cum este atras fluturele de lumină.

„Atracție sinucigașă“, o mustră rațiunea.

Kent duse încet mâna tinerei femei la buze, și-i sărută pielea moale de la încheietura mâinii. Timp de câteva secunde exaltante, Lynda uită unde se afla. Nu-l vedea decât de Kent, bărbatul cu ochii de culoarea oceanului și cu zâmbetul fermecător.

Zgomotul unei bărci cu motor rupse farmecul. Kent întinse mâna după sticla cu vin.

– Să ținem un toast.

Umplu din nou paharele.

– Pentru noi. Pentru un nou început.

Lynda bău o înghițitură. Chablis, vin alb de Burgundia! Ea care se jurase chiar în acea dimineață să nu mai bea picătură de alcool! Puse repede paharul jos.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu... vreau să spun, da. În fine, tocmai... Își mușcă buzele și apoi continuă:

– În această dimineață, m-am hotărât să nu mai beau șampanie și sunt deja la al doilea pahar de vin când nu este decât...

Își privi ceasul.

– Doamne! E deja ora trei!

– Cea mai bună oră, replică el lungindu-se pe pătură. N-are bule. Nu este șampanie, deci jurământul dumitale este respectat.

– Cu bule sau fără bule, vinul rămâne vin și efectul este același, bombăni Lynda.

Își încălță pantofii pe care-i abandonase în mod neglijent la rădăcina copacului și apoi începu să adune resturile prânzului lor.

– Ce faci? întrebă el alene.

– Trebuie să mă întorc la cabinet și cu cât strângem mai grabnic, cu atât mai repede pot pleca.

– Dar n-am luat încă desertul.

– Nu vreau desert.

– Ce-ai spune de o înghețată cu fistic?

Aroma ei preferată! Era cât pe ce să lingă pe buze de poftă... apoi se stăpâni.

– Nu văd nici un recipient frigorific în coș, zise ea strângând ultima farfurie. Iată, totul este gata.

Kent luă coșul. Dar nu făcu decât să-l pună în cealaltă parte a păturii, înainte de a se lungi din nou.

– Profită de soare, îi comandă el. Mai avem câteva ore până la începerea concertului din seara asta.

– Seara asta? Dar nu pot...

Kent închise ochii.

– Nu-i nevoie să te schimbi. Ești fermecătoare. Îți place muzica?

– Da, dar...

– Cu atât mai bine. Ai nevoie de odihnă, pentru a îndepărta cearcănele de sub frumoșii dumitale ochi, doctore Fisher.

Kent întinse un braț.

– Îți împrumut umărul meu. Se pare că este foarte confortabil.

Capitolul 5

Să asiști la un concert sub cerul înstelat este divin cu condiția să găsești poziția confortabilă. După zece minute, Lynda încercă să ignore cârceii din picioare și furnicăturile care-i amorțiseră mâna. Arcuindu-și umerii, se întinse pentru a-și ușura spatele.

– Poți să profiți mai departe de umărul meu.

Afișând un aer sfidător, Lynda întoarse capul. Ea știa prea bine cât putea fi acest umăr de confortabil din moment ce toată după-amiaza moțăise la plăcuta lui căldură. Disperată atunci c-o să-l trezească pe Kent, se gândise să-i telefoneze surorii ei să-i ceară să vină s-o caute. Dar renunțase. Nu se vedea nici o cabină telefonică prin apropiere și mai ales n-avea curajul să-i explice cum ajunsese să participe la un picnic cu Kent Berringer. Suzanne ar putea crede că manevrele ei reușiseră, în vreme ce era departe de a

fi cazul! De altfel, acest prânz va marca sfârșitul scurtei lor relații.

Fulgerase cu privirea bărbatul care dormea liniștit, bombănind în gând mustrări la adresa surorii ei. Apoi, pentru a-și omorî timpul, își terminase paharul cu vin și se simțise cuprinsă de o dulce toropeală. Se întinsese atunci cu prudență la capătul celălalt al păturii pentru a se odihni doar câteva minute.

Niște buze calde atingându-i repetat fruntea o treziseră spre sfârșitul după-amiezii. Deschizând anevoie un ochi, își dăduse seama că era cuibărită în brațele lui Kent.

– Bună seara, spusese el cu un zâmbet menit să topească cea mai împietrită dintre inimi. Te simți bine?

Deși relaxată și încântată, se simțea obligată să-i poarte pică lui Kent pentru orele de muncă pe care le pierduse. Totuși, după ce parcurseseră expoziția cu obiecte de artizanat și gustaseră tot felul de dulciuri în diverse dughene, se surprinsese că se distra de minune. Era atât de plăcut să meargă, mână în mână, cu deplină nepăsare, cu acest bărbat seducător care știa atât de bine s-o facă să râdă!

O dată mai mult, frântă de oboseală, își masă picioarele, mâinile și ceafa. Să se sprijine din nou de Kent ar fi atât de plăcut. Și de ce să riște cârcei? Încet, se apropie de Kent.

– Este al doilea lucru rațional pe care l-ai făcut azi... îi șopti el la ureche.

O ajută să se așeze lângă el și o cuprinse cu brațele.

– ... după ce te-ai hotărât să-ți petreci ziua cu mine.

– Să-mi pierd sâmbăta? Asta numești că am făcut un lucru rațional?

– Bineînțeles. Studiile au demonstrat că odihna și relaxarea îmbunătățesc productivitatea.

Bătăile regulate ale inimii lui Kent, brațele lui reconfortante în jurul ei o făceau să se simtă îndrăgită și protejată. Era ciudat de plăcut să se odihnească sprijinindu-se de cineva, să depindă de altcineva.

– Știi despre ce vorbesc, continuă el atingând cu un sărut ușor tâmpla tinerei femei. Sunt specialist.

– În odihnă și relaxare sau în productivitate?

Buzele calde ale lui Kent îi atingeau acum ușor obrazul și Lynda începu să respire mai greu.

– În amândouă, murmură Kent urmărind cu buzele conturul sidefiu al unei urechi.

Într-un efort disperat de a scăpa de senzațiile tulburătoare stârnite în ea de aceste delicoase mângâieri, Lynda întoarse capul. Se trezi imediat prizoniera ochilor lui albaștri încețoșați de dorință.

– Te rog, zise ea dintr-o suflare, fără să prea știe dacă-l ruga pe Kent să stea liniștit sau s-o sărute.

– Lynda...

Sărutul lor eliberă vulcanul ce fierbea în Lynda dar, împotriva oricărei așteptări, atunci când era gata să se abandoneze în brațele lui, acesta se redresă și puse un deget tandru pe buzele ei tremurânde.

– Mai târziu, promise el. Sărutările tale sunt foarte periculoase, domnișoară.

Lynda roși, rușinată că uitase atât de ușor orice sens al convenienței. Ar fi vrut să fie la mii de kilometri de Kent Berringer. Cu toate că dezvăluirile însoțitorului ei îi liniștiseră puțin temerile, el întruchipa până una alta tot ce refuzase la un bărbat. Desigur, îi aprecia compania, dar nu voia să devină o obișnuință. Nu mai voia nici ca amintiri tulburătoare s-o țină trează nopțile.

Vru să se smulgă din strânsoarea plăcută a brațelor lui musculoase, dar Kent o reținu.

– Relaxează-te și ascultă muzica. Încetează să te temi pentru ce se întâmplă cu noi.

– Nu ni se întâmplă nimic, protestă ea.

Kent zâmbi.

– Dacă acest sărut n-a însemnat „nimic“, spuse el poznaș, sunt nerăbdător să aflu ce înțelegi prin „ceva“.

– Riști să aștepți mult, declară ea cu toată fermitatea de care era în stare.

Și imediat, furioasă că trebuia să admită că ea și cu Kent formau o combinație explozivă, se hotărî să se țină la distanță și să redevină stăpână pe viața ei. „Chiar de mâine!“

Dar deocamdată, în timp ce concertul continua, putea să-și mai permită câteva clipe de nepăsare...

Ravel era ultimul compozitor din program. Lynda închise ochii și lăsă muzica să se reverse asupra ei ca un val binefăcător.

Reacția tinerei femei îl încântă pe Kent, confirmându-i teoria asupra doctoriței Fisher: pasiunea cu care această tânără femeie reacționa la sărutările lui și acum la muzică, îi dovedea că ținea în brațe femeia cea mai senzuală din câte cunoscuse vreodată. Corpul ei suplu și călduț se ondula în ritmul muzicii și el suspină de satisfacție.

A fost o greșeală...

Acest suspin o avertiză imediat pe Lynda. Ea realiză că se juca periculos cu focul. Se eliberă din brațele lui, își luă poșeta și găsi cel dintâi pretext.

– Este târziu, aș vrea să evit ambuteiajele.

Farmecul fusese rupt.

***

În timp ce rulau spre cabinetul Lyndei, schimbaseră câteva glume, dar în majoritatea timpului rămaseră absorbiți în gândurile lor. Pentru Kent, această zi fusese un minunat preludiu și era cu atât mai satisfăcut că Lynda – era evident – găsise aceeași plăcere ca și el. „Jack Trompette este exact bărbatul care-ți trebuie, domnișoară!".

O clipă mai târziu, atunci când opri lângă mașina Lyndei, Kent spera la un sărut de noapte bună.

– Eu conduc întotdeauna o doamnă acasă, îi explică el ajutând-o să coboare din Ferrari. Sau, eventual, la mașina ei.

– Nu este nevoie.

– Poate, dar mama a încercat să facă din mine un gentleman.

– A reușit? glumi Lynda, deschizând portiera mașinii ei.

– Destul ca să înțeleg că principiile pe care mi le-a insuflat îmi vor oferi avantajul în situații ca asta.

Și, repede ca fulgerul, Kent o prinse pe Lynda în brațe.

În ea, o mică voce vru să protesteze, dar gura imperioasă care puse stăpânire pe buzele ei o făcu să uite orice gând coerent. Primi acest sărut cu ardoare și suspină de plăcere când Kent deveni mai îndrăzneț.

În mod spontan, ea îi înlănțui gâtul cu brațele și se arătă rând pe rând îndrăzneață și pasionată, dulce și senzuală, primind tot atât pe cât dăruia.

Desfătarea sânilor lipiți de pieptul lui, șoldurile zvelte apăsate de ale lui, îl încinseră cu totul pe Kent.

– Doamne Dumnezeule... Îți ascunzi bine jocul, șopti el încântat și totodată descumpănit de violența emoțiilor care se învălmășeau în el. Niciodată n-aș fi spus că te aprinzi astfel când te sărută un bărbat.

Lynda se dădu înapoi ca și cum fusese pălmuită. Privirea ochilor căprui întunecată de pasiune câteva clipe mai înainte, părea acum a unui animal rănit.

– Crezi ce vrei, domnule Berringer, îi aruncă ea cu răceală.

Acestea fiind spuse, se urcă în mașina ei, trânti portiera cu toată puterea, o încuie și se îndepărtă, în viteză, în vuietul motorului.

„Proastă! Proastă!“

În timp ce rula, tuna și fulgera împotriva ei însăși, blestemându-l și pe Kent la fiecare cotitură. De ce se înfierbânta astfel îndată ce o atingea? De ce inima îi tresărea de bucurie îndată ce privirile lor se întâlneau? Un bărbat care nici măcar nu era genul ei! Un bădăran pentru care n-avea nici o simpatie!

Trecu fără să se oprească prin fața casei bej cu jaluzele albastre care adăpostea mica ei familie. Nu era

încă miezul nopții și Suzanne risca să fie încă în salon: Lynda nu era în dispoziția de a-și înfrunta sora. De aceea, o luă pe bulevardul periferic și-l străbătu nebunește. Două ore mai târziu, era în sfârșit pregătită să se întoarcă acasă.

În timp ce-și gara mașina pe alee, începu să râdă cu amărăciune. Lynda Fisher, oftalmologa întotdeauna serioasă care putea să-și numere flirturile pe degetele de la o mână, se transformase într-o femeie senzuală și indecentă de fiecare dată când Kent Berringer o lua în brațele lui.

– Cine ar fi crezut? se întrebă ea cu voce tare.

Cu siguranță, nu cei care încercaseră adesea să-i facă curte în ultimii ani! Nu că ar fi fost ostilă bărbaților. Numai că-i uitase puțin... Studiile, meseria, nu-i lăsase câtuși de puțin timp pentru a seduce și a se distra.

– Sărutându-l pe Kent Berringer mi s-a reîmprospătat memoria... mormăi ea intrând în casă prin ușa de la bucătărie.

Simpla amintire a brațelor musculoase în jurul ei, a buzelor imperioase care știau să fie atât de dezmierdătoare, o făceau să tremure de dorință.

Intră în cameră pe furiș și se culcă. Somnul nu veni mai ușor ca noaptea precedentă. Corpul ei vibra de

pasiunea nedomolită, implorând beția promisă de ochii lui de safir. Dar... obrajii îi ardeau la amintirea cuvintelor lui Kent: Îți ascunzi bine jocul... Vrusese în mod deliberat s-o rănească, insinuând lucruri răuvoitoare? Copleșită de emoții contradictorii, Lynda se ghemui sub cuvertură și dădu frâu liber lacrimilor.

***

– Mai vreau pâine cu unt, ceru Maurren.

– Cuvântul magic, îi reaminti Ariel, mândră de înțelepciunea ei de soră mai mare.

– Te rog, mătușă Lyndy.

Lynda zâmbi mutriței ridicate spre ea.

– Imediat, bebeluș, răspunse ea punând o felie de pâine în farfuria nepoatei sale.

Supraveghea micul dejun în timp ce Suzanne făcea duș.

– Nu sunt un bebeluș, protestă Maureen. Eu sunt fată mare. Merg la școală, ca și Ariel.

– Tu mergi la creșă, o corectă sora ei. Este o școală pentru bebeluși. Eu merg la școala Windemere.

– Tu ești la grădiniță. Este clasa bebelușilor în școala mare, replică Maureen.

– Nu sunt un bebeluș!

– Nici eu!

– Ajunge! interveni Lynda. Nu sunteți bebeluși nici una nici alta. Sunteți două fete mari care ar face bine să se grăbească, altfel o să întârzie la slujba religioasă.

Mândria lor fiind salvată, cele două fetițe terminară micul dejun și arbitrul putu să se așeze. Avea ochii roșii de oboseală, o durea capul și corpul îi era amorțit. Mai rău încă, gândurile îi reveneau fără încetare la bărbatul care o făcuse să petreacă o noapte atât de îngrozitoare.

Tot mestecând distrată o bucată de șuncă, întinse mâna spre ceașca de cafea. Maureen o aduse la realitate.

– Vom avea alți bebelușți în casă?

– Trebuie un tată ca să facă bebeluși, îi reaminti Ariel. Noi n-avem decât mamă.

– Mătușa Lyndy nu este o mamă. Ea este oft... ce ești, mătușă Lyndy?

– Oftalmologă, dragă. Medic pentru ochi.

– Poți să fii oft... oftal... mologă și mamă în același timp?

– Da, presupun că da, murmură Lynda.

Dorind să pună capăt conversației, se ridică și începu să strângă masa.

– Vrei să fii mamă? insistă Maureen.

Lynda puse farfuriile în spălător și le clăti.

– Într-o zi, spuse ea cu jumătate de gură.

– Curând? întrebă Suzanne din pragul ușii.

– Nu, replică Lynda cu răceală.

Își plecă privirea și o văzu pe Maureen fixând-o cu o expresie uimitor de gravă.

– Nu fi tristă, mătușă Lyndy. Eu și Ariel o să te ajutăm să-ți găsești un tată pentru ca să ai copii.

– Hei... mulțumesc draga mea, nu e necesar.

– De ce? interveni Suzanne cu o licărire malițioasă în ochi. Ai găsit deja unul?

– Anumite persoane ar face mai bine să-și vadă de treburile lor, replică Lynda. Veniți fetelor, să terminăm treaba. Slujba religioasă începe peste o jumătate de oră.

Printre dinți, adăugă pentru sora ei:

– Am să mă ocup de tine după aceea.

Capitolul 6

– Haide, Lynda, insistă Suzanne câteva ore mai târziu, recunoaște că te-ai distrat ieri.

Lynda ardea de dorința să arunce farfuria pe care o ștergea în capul surorii ei pentru a-i șterge zâmbetul atotștiutor. Rațiunea o împiedica și se descărcă frecând cu toată puterea cratița pe care o folosiseră pentru friptura tradițională de duminică.

Își mușca degetele că o sunase pe Suzanne în ajun spunându-i că nu se va întoarce la cină. Sora ei avusese destul timp pentru a da frâu liber imaginației și acum Lynda trebuia să suporte un adevărat interogatoriu.

– Ți-ai petrecut toată ziua cu acest Apolo, îi reaminti Suzanne. Trebuie să te fi distrat, altfel nu te-ai fi întors la ora două dimineața.

Lynda era pe punctul să explodeze. Nu era genul ei să aibă izbucniri de mânie, dar de două zile nu mai era ea însăși. Femeia responsabilă devenise vulnerabilă.

Dovada era această conversație. Lucrurile nu mergeau deloc cum prevăzuse. Îndată ce nepoatele ei ieșiseră în grădină, Lynda se decise să treacă la ofensivă și să-i spună surorii ei ce gândea despre complotul ei de petitoare. În loc de aceasta, Suzanne preluase controlul operațiunilor și o hărțuia pentru a afla amănunte despre picnicul din ajun.

– De acord, am petrecut o zi frumoasă, recunoscu Lynda. Am mâncat la iarbă verde, am vizitat o expoziție de artizanat și am asistat la un concert în aer liber. Dar s-a terminat, n-am să-l mai revăd.

Suzanne o privea stupefiată.

– Ce te-a apucat?

– Nimic! țipă Lynda. Pot totuși să-mi petrec o zi cu cineva fără ca asta să însemne altceva decât un moment plăcut.

– Bineînțeles, o ironiză Suzanne. Pariez că a trebuit să te tragă de păr ca să te scoată din temnița ta.

– Nu este o temniță. Îmi iubesc munca.

– Este tot ce iubești, i-o întoarse Suzanne, necăjită, agățând la loc cârpa de vase.

– Nu-i adevărat, știi bine.

Lynda se șterse pe mâini. Gesturile ei sacadate îi trădau tulburarea.

– Iartă-mă, am fost nedreaptă, zise Suzanne. Știu că ne iubești, dar aproape că nu te mai vedem. Cabinetul acesta este prea mult pentru o singură persoană. De aceea te-a luat doctorul Kelsey drept asociată. Te-ai gândit să ceri ajutorul unui alt practician până la întoarcerea doctorului Kelsey?

– Da, suspină Lynda luând înapoi cârpa. Dar banii pe care-i câștig în plus în acest moment mi-au permis să restitui suma împrumutului universitar.

Rezemată de bufet, Suzanne clătină din cap.

– Ar trebui s-o iei puțin mai încet, altfel într-o zi te vei trezi observând cum a trecut viața pe lângă tine.

– Și pentru a evita asta ai hotărât să pui puțin piper în viața mea? întrebă Lynda sarcastică.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Te-ai gândit vreodată că pot fi fericită așa cum sunt?

– Este cazul?

– Da.

„Cel puțin așa a fost până când ai intervenit tu“, adăugă Lynda în sinea ei.

– Vă am pe voi, pe tine și pe fetițele tale. Am o meserie pe care o iubesc...

Privi bucătăria acelei case mici, pe care se mândrise s-o echipeze, pe credit, după un an de practică.

... și această casă, continuă ea. N-am nevoie de nimic altceva.

– Și dacă eu și fetițele mele nu eram aici?

Această întrebare o luă pe Lynda pe nepregătite. Avea doisprezece ani și Suzanne doar șase când mama lor murise. Tatăl lor rămăsese cu ele timp de încă opt ani, dar în multe privințe era mai mult un copil decât un părinte și Lynda o crescuse pe sora ei. Niciodată nu avusese intenția să înceteze să vegheze asupra ei.

– De ce această întrebare? întrebă ea când își reveni din surprindere.

Cu o voce foarte blândă, Suzanne îi aminti:

– Îmi voi lua în curând diploma. Patronul mă va avansa și voi avea mijloacele să închiriez un apartament.

– Dar ești aici la tine acasă, susținu Lynda.

La fel de încăpățânată,. Suzanne replică:

– Nu, acasă la tine. Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru noi când Rick m-a părăsit, dar acum trebuie să mă descurc singură. Am douăzeci și patru de ani și nu pot să depind de tine toată viața.

– Nu depinzi de mine, protestă Lynda. Noi formăm o familie.

– Când cresc puii, trebuie să-și facă propriul lor cuib.

– Când sunt pregătiți. Tu nu ești.

Maureen și Ariel dădură buzna în bucătărie, întrerupând acest schimb de cuvinte. Două secunde

mai târziu, se auzi soneria de la ușa de intrare. Lăsând-o pe Suzanne să se ocupe de fetele ei, Lynda se îndreptă spre intrare.

Aflată încă sub influența emoției, deschise ușa fără a-și da osteneala să privească cine aștepta afară. Descoperindu-l pe Kent Berringer în fața ei, fu cât pe ce să-i trântească ușa în nas, dar se stăpâni văzând că era însoțit de o tânără femeie încântătoare.

Judecând după asemănarea lor, aceasta trebuia să fie Theresa, sora lui. Tânăra femeie își frământa mâinile, vizibil stânjenită.

În lipsa unor cuvinte amabile, Lynda îi măsură în tăcere. În cele din urmă, Kent făcu prezentările:

– M-am gândit că este drept să-ți fac cunoștință cu cealaltă responsabilă a aniversării tale memorabile.

Punând o mână de fier pe umărul surorii lui, o împinse înăuntru și adăugă, sarcastic:

– Sunt sigur că ți-ar plăcea să-i mulțumești surorii mele pentru cadoul ce ți l-a trimis.

Ochii Lyndei aruncară fulgere ucigașe. Ea răspunse pe un ton și mai usturător.

– Mulțumesc Theresa. Cadoul a fost... interesant.

– Mătușă Lyndy, nu știai cum era cadoul? șopti o voce lângă genunchii ei.

Își plecă ochii și întâlni privirea solemnă a lui Maureen.

– Ba da, draga mea.

– Atunci, de ce spui că era interesant? De obicei, mama spune asta când îi ofer un desen care nu știe ce este.

Lynda înțelese că trebuia să găsească o explicație pentru a opri întrebările care o amenințau.

– Oamenii mari folosesc câteodată acest cuvânt în adevăratul lui sens, Maureen. Interesant.

– Unde este cadoul? Pot să-l văd? ceru fetița.

Lynda dădea din colț în colț. În acea clipă, Suzanne sosi cu Ariel. Lynda hotărî că avea ocazia visată pentru represalii.

– Suzanne, explică fetelor tale ce mi-ați oferit tu și prietena ta la aniversarea mea.

Suzanne roși până în vârful urechilor. Nemiloase, cele două fetițe insistară să obțină un răspuns. La capătul puterilor, ea admise că Kent fusese cadoul.

– Acest domn?

Ariel îl arătă pe Kent cu degetul. Kent își pierdu zâmbetul încântat sesizând disprețul din vocea fetiței. Lynda era cât pe ce să aplaude.

– Nu poți pune pe cineva într-o cutie și să-l faci pachet, observă Maureen. Ăsta nu-i cadou.

– Desfacerea pachetului este partea cea mai plăcută a surprizei, interveni Kent.

Declarația lui aduse clătinările aprobatoare din cap ale fetițelor.

– Mătușa Lyndy n-a putut să mă despacheteze, astfel că m-am despachetat eu, dar a fost foarte nostim, nu-i așa, mătușă Lyndy?

Lynda se întoarse în mare grabă spre sora ei.

– Plecai la grădina zoologică, nu-i așa?

Acest bărbat n-avea nici o judecată. Chiar și Theresa părea conștientă de întorsătura periculoasă pe care o lua conversația și aruncă priviri disperate fratelui ei.

Suzanne prinse ocazia.

– Haideți fetelor, veniți să vă spălați pe față și să vă încălțați.

Din fundul coridorului, ea chemă:

– Theresa, ce-ai spune dacă ne-ai însoți la grădina zoologică?

– Mi-ar plăcea la nebunie. Te ajut să le pregătești pe fete.

Theresa dispăru ca prin farmec.

Lynda și Kent se priviră în tăcere. Kent se sprijini nonșalat de perete.

Ea purta un șort spălăcit și un tricou fără mâneci. Părul îi era adunat într-o simplă coadă de cal, iar bucle rebele îi înconjurau fruntea și fața. Era fermecătoare. Lui îi plăcea la nebunie această nouă imagine a doctoriței Fisher încât nu era afectat de furia pe care o vedea strălucind în ochii ei căprui.

Fără măcar să-și dea seama, își lăsă privirea să rătăcească de la gleznele fine la coapsele perfecte. Apoi, privirea lui urcă încet spre sânii care împungeau cu vârfurile lor tricoul de bumbac alb. Când ochii lui ajunseră în sfârșit pe fața Lyndei, întâlni cea mai ucigătoare dintre priviri.

– Nu ești mulțumită să mă revezi? întrebă el.

Lynda se mulțumi să-i arate ușa încă deschisă.

Deloc descurajat, Kent se hotărî să recurgă la o altă tactică: umilința, cu puțină onestitate.

– Ce am spus ieri seară era o prostie și îmi pare rău. Singura mea scuză este că eram încă șocat. Eram contrariat de violența sărutului nostru.

Cu toate că în secret Lynda se bucura să afle că n-a fost singura tulburată, refuza să se lase îmbunată.

– Nu văd decât o singură soluție la această problemă. Să ne evităm.

Kent scutură din cap cu violență.,

– Nici nu se pune problema. Sunt surprins de ce mi se întâmplă, dar nu mă tem.

– De ce crezi că eu mă tem?

– Mă înșel?

– Complet.

Lynda mințea cu nerușinare. Era terorizată de curentul magic care trecea între Kent și ea.

– Dovedește-o. Petrece-ți ziua cu mine, propuse el adresându-i zâmbetul lui cel mai fermecător.

– Imposibil. Am treabă.

– Sper că nu e vorba de hârțogăraia de la birou. Azi e duminică.

Lynda tresări, amintindu-și discuția cu Suzanne. Toată lumea o vedea ca pe o femeie plictisitoare, care nu se gândește decât la muncă?

Cu un surâs glacial, îl anunță:

– Trebuie să tund iarba și să tai gardul viu. Nu-mi pot permite să irosesc o altă zi distrându-mă.

Kent privi grădina din spatele lui.

– Iarba nu-i prea mare, iar gardul viu este încă prezentabil. Mai poate să aștepte o zi sau două.

– Nici Suzanne și nici eu nu vom avea timp să ne ocupăm de asta până la sfârșitul săptămânii viitoare. Până atunci, vom avea nevoie de un tractor pentru peluză!

Cum avea impresia că o făcuse de mii de ori, Lynda se pregăti să-i închidă ușa lui Kwent.

– Caută-ți o altă tovarășă de joacă, îi aruncă ea pe un ton disprețuitor.

El avea un corp de adult, desigur, dar nici o maturitate. Și în ciuda a ceea ce putea să spună, ea știa foarte bine ce gen de bărbat era.

Dar Kent nu era dispus să depună armele.

– De ce n-o lași pe sora ta să se distreze cu treaba asta toată ziua?

Ea strânse pumnii.

– Suzanne a tuns iarba săptămâna trecută și le-a promis fetelor această ieșire la grădina zoologică. Nimic n-ar putea s-o împiedice să-și țină promisunea. Asta se numește un angajament moral.

Cu un suspin exasperat, ea se sprijini cu spatele de ușa deschisă.

– Mă obosesc degeaba. Cineva ca tine nu poate înțelege. Pleacă.

– Știu ce este un angajament.

– Noi suntem gata, anunță în momentul acela Suzanne în spatele lor. Fetelor, sărutați-o pe mătușa Lyndy și luați-vă rămas bun de la domnul Berringer.

În timp ce-și luau rămas bun, Kent avu răgazul s-o studieze pe Lynda. Tânăra femeie părea epuizată. Era sigur că nu dormise mai mult decât el azi noapte. Dar amintirea sărutului lor nu părea să fie singura cauză a oboselii ei.. Era gata să parieze că muncea prea mult. În loc să-și petreacă duminica tunzând iarba peluzei, ar fi trebuit să se odihnească.

Era pe punctul s-o sfătuiască să angajeze un grădinar, dar o privire aruncată în jurul lui îl făcu să-și schimbe părerea.

Casa surorilor Fisher era decorată cu gust, dar modestă. Din câte îi spusese Theresa puțin mai devreme, părinții celor două surori muriseră când erau încă mici și le lăsaseră puțini bani. Pentru a încununa totul, soțul Suzannei o părăsise puțin după nașterea celei de a doua fetițe și Lynda intervenise oferind Suzannei un adăpost și mai recent ajutând-o să-și facă o profesie.

Lynda era obligată să-și câștige existența ca medic oftalmolog. Cu toate acestea, date find circumstanțele și reponsabilitățile ei, nu putea cu siguranță să-și permită să plătească pe cineva s-o ajute în treburile casnice.

Kent se hotărî să treacă la acțiune pentru a salva cina romantică pe care o prevăzuse pentru sfârșitul zilei.

– Dacă te ajut, vei termina cât ai zice pește. După aceea vom putea să ne odihnim puțin și apoi să cinăm... să zicem la ora șapte?

– Nu înțelegi cuvântul „nu“?

– Nu.

***

Era greu să tunzi o peluză, să tai un gard viu? Kent își pusese întrebarea când propusese s-o ajute pe Lynda. El crezuse că a găsit răpunsul: pentru asta nu trebuia să fii vrăjitor și munca nu-l speria.

Pe parcursul anilor, când străbătuse țara cu formația lui de jaz, învățase să gătească, să-și spele lenjeria și să se ocupe de curățenie. Dacă putea să folosească aspiratorul, va ști de asemenea să folosească o mașină de tuns iarba. Și foarfeca de tuns gardul viu nu era decât o foarfecă mai mare. Într-o oră, două sau ceva mai mult, totul va fi gata.

Hm! În realitate, soarele înroșea orizontul când Kent depuse ultimul sac de iarbă și crengi în stradă.

Era nădușit leoarcă, o durere ascuțită îi sfredelea umerii și spatele. Față de această muncă de ocnaș, squashul era un sport odihnitor.

După cinci ore – își privi ceasul – nu, șase ore de grădinărit, visa la un duș bun și la o ședere prelungită în jacuzzi. Totuși, la vederea picioarelor zvelte ale Lyndei care se apleca să grebleze iarba tunsă, oboseala îi dispăru ca prin farmec. Tricoul ei ud de transpirație, i se lipise de piele, mulându-se pe formele ei voluptuoase. Buclele aurii care-i dansau pe ceafă păreau să ceară săruturi.

Când Lynda se întinsese, sânii ieșiseră în evidență sub bumbacul alb și Kent crezu că moare de dorință.

– Mulțumesc că m-ai ajutat, zise ea.

– A fost o plăcere. Acum mă duc acasă să mă schimb și voi reveni peste o oră. E bine?

– Excelent. Îți place hot-dog?

– Hot-dog?

Kent avu sentimentul neplăcut că situația îi scapă de sub control. În timp ce lucra, făcuse un inventar rapid al congelatorului său și al pivniței. O specialitate de somon cu șampanie, sau o friptură de vită cu un sauvignon... dar hot-dog? În sfârșit...

– Îți mulțumesc din toată inima pentru ajutor, repetă tânăra femeie.

– Am fost bucuros s-o fac. Chiar m-a distrat.

Era sincer. Își împărțiseră sarcinile și lucraseră cot la cot toată după-amiaza, schimbând glume sau păstrând o tăcere relaxantă. Și de-a lungul orelor își dăduse seama că Lynda reprezenta mai mult decât o provocare pentru el. Îi aprecia umorul, voiciunea spiritului și se simțea bine cu ea, el care era întotdeauna în defensivă cu femeile.

– Îmbracă niște blugi. Va fi doar un grătar în familie, în grădină, îi aruncă Lynda îndepărtându-se spre ușa bucătăriei.

Se întoarse și-i adresă un zâmbet strălucitor.

– Pe curând, Kent. Suzanne și fetele vor fi și ele acasă.

Uluit, Kent privi ușa roșie închizându-se. Se simți prins în capcană ca un debutant.

Lynda se rezemă de ușă cu un zâmbet satisfăcut, părând a apune: „Așadar? Ce impresie îți face să fii manipulat, Superman?“ Îl determinase pe Kent să facă contrariul a ceea ce-și propusese!

Triumfătoare, Lynda intră în baie cu pași ușori. Kent Berringer era un bărbat la fel ca ceilalți. N-avea nici o putere magică asupra ei. Dovada, își petrecuseră toată după-amiaza împreună și nici măcar o dată nu fusese prada unei dorințe fulgerătoare.

Ieșea de la duș, când auzi vocile nepoatelor și surorii ei. După ce-și puse halatul de baie, le întâlni în bucătărie.

– Bună seara la toată lumea, cum a fost plimbarea?

– Am văzut totul, răspunse Theresa lăsându-se să cadă pe scaun.

Tânăra femeie elegantă și sofisticată care apăruse în pragul ușii la începutul acestei după-amieze era de nerecunoscut. Pete portocalii îi murdăreau bluza de mătase, dâre negricioase brăzdau taiorul ei de firmă. Din cocul sofisticat nu mai rămăsese decât un fel de

coadă de cal menținut de o sforicică. Semăna cu o menajeră de la periferie, la fel cum Kent, plecând, părea un american din clasa de mijloc.

Grea zi pentru cei doi Berringer! constată Lynda. Să străbată cea mai mare grădină zoologică din regiune cu două fetițe, era cu siguranță ceva complet nou pentru Theresa, ca și tunsul unui gard viu pentru Kent. Totuși, fratele și sora își îndurașeră calvarul cu zâmbetul pe buze și se părea că se distraseră realmente.

Îi cercetase pe Theresa și pe fratele ei, analizase felul cum vorbeau, cum se îmbrăcau și se purtau. Totul în ei respira rafinament, aristocrația vechilor familii. Motiv în plus să-l evite pe Kent Berringer. Pentru că Gerald Fisher aparținuse și el acestei categorii de oameni care crescuseră fără să fi avut niciodată de înfruntat probleme materiale, care păstrau mereu o atitudine indiferentă – chiar când investițiile nefericite înghițiseră toată moștenirea lor și împinsese familia în mizerie. Gerald fusese frumos, cultivat, fermecător, extravagant și nostim. Dar la fel de iresponsabil pe cât era de irezistibil.

Da, din păcate, Kent Berringer era reîncarnarea lui Gerald Fisher și Lynda, spre deosebire de mama ei, nu

era oarbă. Ea știa că trebuie să-și apere inima de acest bărbat. Știa ce prăpastie exista la capătul acestei cărări aparent mărginite cu trandafiri.

– N-am văzut urșii panda! Sunt încă în China.

Protestele lui Maureen o readuseră pe Lynda la realitate.

– Niște hot-dog o să vă ajute să treceți peste această dezamăgire? întrebă ea.

Fețele fetițelor se luminară imediat.

– Și înghețată?

Lynda o privi pe Suzanne și primi un semn afirmativ.

– Da. Theresa, vrei să rămâi la cină? Kent va fi și el aici.

Văzând surâsul complice al celor două peștioare, își frecă mâinile.

„Cine râde la urmă, râde mai bine, doamnelor". Deoarece era sigură – când Kent va vedea cum sunt mesele în familia Fisher – o să-și ia picioarele la spinare. Și va scăpa definitiv de el!

Capitolul 7

– Ești superbă în dimneața asta, afirmă Suzanne atunci când sora eu apăru în bucătărie, joi dimineață.

– Ești frumoasă, mătușă Lyndy! adăugă Ariel cu admirație.

– Și miroși frumos, interveni Maureen când mătușa ei se așeză lângă ea.

– S-ar spune că sunteți surprinse, spuse Lynda turnându-și un pahar de suc de portocale. Mă îmbrac prost, de obicei?

– Nicidecum, zise Suzanne luând loc lângă ea. Doar că în această săptămână ești încântătoare... puțin mai mult decât în fiecare zi.

Lynda surprinse zâmbetul pe ascuns al surorii ei în timp ce aceasta cerceta cu o privire amuzată rochia de mătase de culoarea piersicii care-i înfrumusețea silueta zveltă și-i punea în valoare pieptul.

– Foarte frumoasă rochie, constată Suzanne. N-am mai văzut-o niciodată.

Lynda se agită nervoasă pe scaun. Poate că ținuta este prea elegantă pentru a merge la lucru? Privi pendula din fața ei. Era prea târziu ca să se schimbe și nici nu dorea. Se simțea atât de bine în această rochie!

– Am avut puțin timp liber ieri. Am luat leafa și m-am gândit la faptul că garderoba mea avea nevoie să fie reînnoită. Știi... trebuie să te îmbraci bine ca să reușești, zise ea ca să se justifice.

– Și pentru a duce poate o viață mondenă animată?

– Asta n-are nici o ...

Lynda se întrerupse. Să susțină că venirea lui Kent la cabinetul ei în fiecare seară la ora șase n-avea nici o legătură cu schimbările subtile în ținuta și machiajul ei era inutil. Sora ei era prea perspicace. Această soră care făcea pe peițoarea arbora o expresie din ce în ce mai triumfătoare, pe zi ce trecea.

– Nu-i nevoie să mă suni ca să-mi spui că n-ai să vii la cină. Știu deja că n-ai să fii aici, spuse Suzanne.

– N-am nici o intenție să ies în seara asta, negă Lynda, întrebându-se de ce o încerca un vag sentiment de decepție.

– Bineînțeles, o ironiză sora ei. Kent a venit să te caute luni, marți și miercuri și crezi că nu va veni astăzi?

– Chiar dacă vine, nu voi ieși cu el. Sunt deja în întârziere cu munca mea și în fiecare zi situația se înrăutățește. Nu-mi mai pot permite să pierd timpul.

Și mai ales, Lynda era conștientă că familia ei avea nevoie de ea. Ca un soț atent care își neglijează brusc soția, Lynda se simțea vinovată că o lasă pe Suzanne singură să se descurce cu neastâmpăratele ei fetițe în fiecare seară. Între cursurile din fiecare dimineață și după-amiezile la veterinar, sora ei avea zile lungi de muncă.

– Tu ai nevoie de o companie seara, zise ea. Am să mă întorc direct acasă, îți promit. Mă voi putea întoarce la birou când fetele vor fi culcate.

– Nu-i nevoie, dar îți mulțumesc oricum, zise Suzanne adunând lucrurile și cărțile fetițelor. Jay o să ne ducă să mâncăm pizza, astfel că, chiar dacă ai să te întorci acasă, va trebui să cinezi singură.

Lynda era deja la ușă. Ea făcu stânga împrejur.

– Jay? A venit și marți, nu-i așa? Am impresia că te vezi destul de des cu domnul Holland, remarcă ea.

Văzu o vie roșeață împurpurând obrajii surorii ei.

– Se întâmplă ceva ce ar trebui să știu?

– Poate, admise Suzanne cu o privire visătoare.

O profundă neliniște o cuprinse pe Lynda. Nu voia să-și vadă din nou sora retrăind infernul primei sale căsătorii.

– Fii prudentă, murmură ea, regretând că n-are timp să-i spună mai multe.

– Sunt mai matură și mai înțeleaptă și Jay nu seamănă deloc cu Rick, spune Suzanne. Pleacă, altfel o să întârzii. O seară bună.

***

– Iar m-am lăsat dusă de nas, bombăni Lynda, urcând în mașina roșie.

Îi permisese o dată mai mult lui Kent s-o ia cu el în loc să profite de absența Suzannei și a fiicelor ei pentru a-și cumpăra un sandviș și a se consacra maldărului de dosare adunate pe biroul ei.

În ritmul în care mergeau lucrurile, va trebui să lucreze toate zilele libere de la sfârșitul săptămânii, în timp ce, mulțumită întoarcerii domnului Kelsey, ar fi putut să-și acorde două zile întregi de odihnă pentru prima dată după două luni de zile.

Kent îi invadase viața. Astfel, luni, încredințase pacienții adulți asociatului ei, pentru a se consacra mai bine specialității ei: examinarea copiilor. Cu toate că aceasta implica mai multă muncă, era una din sarcinile ce-i plăceau. În consecință, totul părea să meargă cum nu se putea mai bine în mica ei lume... până când Kent a apărut la ora închiderii! Era

încredințată că-l descurajase pe frivolul Kenton Berringer! Mai întâi, îl făcuse aproape să moară de epuizare în grădină, apoi îl supuse torturii grătarului familiei Fisher. Și la sfârșit, singurul sărut de noapte bună pe care-l primise îi fusese dat de Ariel și Maureen.

Când, după masă, el își manifestase intenția de a mai întârzia, îl anunțase să-și va petrece seara la cabinetul ei și plecase. O dată ajunsă la birou, se cufundase în munca ei, convinsă că episodul era încheiat.

Kent nu era făcut pentru ea, la fel cum ea nu era făcută pentru el. Ziua lui petrecută la familia Fisher trebuia să-i fi dovedit că ceea ce împărtășiseră în ajun nu fusese decât un accident.

Departe de asta!

După aceea, perseverentul Kent trecuse în fiecare seară s-o ia, ea spusese nu, el insistase și câteva minute mai târziu, rulau spre Trafalgar Square.

Se stabiliseră plăcute obiceiuri între ei. După o cină împreună, Kent se alătura formației de muzicieni pentru spectacol. În pauză, o însoțea pe Lynda în hol, o săruta până o făcea să-și piardă răsuflarea și pe urmă o urca într-un taxi care o ducea la biroul ei. Nici mai mult, nici mai puțin.

Îndată ce Kent se așeză la volan, îl întrebă:

–De ce continui să vii după mine?

– De ce?

Zâmbetul lui Kent dispăru.

– Nu mai sunt sigur, mărturisi el după câteva secunde. Știu numai că nu pot renunța la ceea ce a început între noi.

– Nu este nimic între noi, susținu Lynda. De ce nu vrei să recunoști?

– Pentru că nu este adevărat. În pofida a ceea ce crezi despre mine, sunt onest. Crede-mă pe cuvânt, între noi se leagă ceva...

Profitând de un stop, Kent se întoarse spre ea.

– Și îmi place să termin ceea ce am început.

– Și dacă eu spun că s-a sfârșit? îl sfidă Lynda, simțindu-se din ce în ce mai stânjenită sub privirea albastră ca safirul care părea că vrea să-i citească în adâncul sufletului.

– N-am să te las s-o faci.

– Poftim?

Lynda era înmărmurită de atâta încăpățânare.

– Tu nu respecți niciodată sentimentele celorlalți?

– Ba da, tocmai, răspunse cu blândețe Kent, demarând. Lynda, dacă vrei într-adevăr să te las în pace, nimic din ce aș putea face nu te va împiedica să rămâi la birou seara. Știu că ești foarte încăpățânată și că nu poți fi obligată să acționezi împotriva voinței tale.

– Nu țin neapărat să cinez cu tine, afirmă Lynda fără prea mare convingere.

Drept răspuns, Kent ridică o sprânceană și zâmbi. Ea trebui să-și muște buzele ca să nu zâmbească și ea.

– De acord, admise ea, o cină rafinată la Trafalgar Square este mai atrăgătoare decât un sandviș la birou sau o conservă de ton acasă.

Un rest de independență o forță să adauge:

– Dar trebuie neapărat să mă întorc să lucrez după cină.

Kent fu cât pe ce să izbucnească în râs. În fiecare seară, Lynda voia să plece imediat după cină și în fiecare seară o convingea cu ușurință să rămână puțin mai multă vreme.

– O să asiști totuși la prima parte a spectacolului? o întrebă el ca în fiecare seară.

– Numai dacă îmi promiți că n-o să încerci să mă reții după aceea, se tocmi Lynda, întrebându-se de ce nu găsise încă modalitatea de a rezista acestei voci vibrând de speranță și tandrețe.

– Dar ai întârzia și mai mult dacă aș încerca să te conving.

– Nu ți-a spus nimeni că ești de o vanitate fantastică?

Râsul lui Kent, vesel, viril și sigur de sine, trezi emoții contradictorii în Lynda. O parte din ea îi striga

să nu se încreadă în el. Cealaltă parte era cucerită și ardea de dorința de a se arunca în brațele acestui bărbat seducător fără să țină seama de consecințele unui asemenea elan.

În acest moment, speriată de gândurile ei, Lynda se redresă brusc în scaun. Nu! sentimentele ei pentru Kent nu erau atât de puternice.

– S-a întâmplat ceva? Se neliniști Kent, care observase agitația subită a însoțitoarei lui.

„Da. Tu. Noi“, fu cât pe ce să-i răspundă.

– Mergi prea repede.

– Eu respect limita de viteză. Cincizeci pe oră, nu mai mult.

Ea vru să se convingă că nu-i plăcea Kent Berringer... Că nici măcar nu-l aprecia... În sfârșit, da, poate. De altfel, era imposibil să rămână indiferentă în fața unui bărbat atât de fermecător și atent. Și n-ar fi răspuns cu atâta înflăcărare săruturilor lui dacă n-ar fi simțit nimic pentru el.

Dar, cu siguranță, nu era vorba decât să o simplă atracție fizică! Da, asta era: reacționa doar ca oricare femeie în fața unui bărbat seducător. Nimic mai mult. Dragostea adevărată, nu se naște în mai puțin de o săptămână și acest sentiment nu va putea să se dezvolte între două persoane atât de opuse cum erau ea și Kent.

Lynda nu-și dăduse seama că își frământa mâinile până când Kent nu i le acoperi cu palma lui mare.

– Ceva te frământă, constată el. Ce este?

– Vorbește-mi despre Jay Holland, se bâlbâi ea profitând de primul subiect de conversație care îi trecu prin minte. Se vede des cu Suzanne, în ultimul timp.

– Vrei să știi dacă este demn de stimă?

Lynda clătină din cap, ușurată că-i reușise diversiunea.

– Nu vreau ca Suzanne să fie nefericită.

– Nu mai este o copilă, zise Kent repetând fără să știe ceea ce Suzanne îi reamintise chiar în dimineața aceea. Tu vorbești mai mult ca o mamă decât ca o soră.

– Obișnuința, admise Lynda din vârful buzelor. Joc acest rol de când avea șase ani.

– Chiar și părinții trebuie să facă niște concesii, zise Kent făcându-se din nou ecoul Suzannei. Dar dacă asta te poate liniști, am să-ți vorbesc despre Jay. Am fost la cercetași împreună, apoi am frecventat aceași universitate. Este un strălucit agent de schimb, n-a fost niciodată căsătorit, iar cazierul lui judiciar este nepătat. În plus, copiii și câinii îl adoră. Acum te simți mai bine?

– Ar trebui, zise încet Lynda, reflectând la cele auzite. Dar câinii și copiii nu sunt întotdeauna cei mai buni judecători. Ce cred ei despre tine, de exemplu?

Kent începu să râdă.

– Nici unul nu m-a mușcat.

Știa cum stăteau lucrurile între el și copii. Ariel și Maureen își disputaseră genunchii lui Kent toată seara de duminică. Ele se așezaseră alături de el la masă și-i povestiseră în amănunt vizita lor la grădina zoologică.

Avusese o răbdare de înger. Văzându-l citind o poveste celor două fetițe cuibărite lângă el după masă, Lynda fusese profund emoționată.

Dar câinii și copiii îl adoraseră și pe tatăl ei. Gerald se purtase și el minunat cu copiii, tandru, nostim și afectuos. Dar nu fusese cel mai minunat dintre părinți, dovedindu-se incapabil să dea familiei lui stabillitate sau siguranță. Două lucruri esențiale pentru un copil.

Și de asemenea, pentru o femeie.

În ciuda eforturilor ei, mama Lyndei nu-și putuse ascunde neliniștile și decepțiile în fața fetei mai mari. Atacul de inimă care o răpusese atât de brusc, o scutise să-l vadă pe Gerald Fisher neglijându-și familia și eșuând din ce în ce mai des în acțiunile lui imprudente.

– Ești foarte tăcută, constată Kent împingând ușa grea a restaurantului. Încetează să te frământi pentru sora ta. Jay este un tip grozav, îți dau cuvântul meu.

– Este ciudat, nu sunt deloc liniștită, glumi ea încercând să alunge amintirile urâte ale copilăriei.

– Totuși, mă străduiesc să-ți spun că sunt onest, respect legile și sunt demn de încredere.

– Și ai fost cercetaș, adăugă ea strecurându-se în boxa lor obișnuită din apropierea scenei. Câte insigne ai căpătat?

Kent zâmbi și se instală lângă ea.

– Vino la mine mai târziu și am să ți le arăt.

– Cercetașii din America o să ți le ia înapoi când vor afla că le folosești ca momeală ca să atragi femeile în apartamentul tău! glumi ea.

Foarte teatral, Kent se bătu pe piept.

– Ar trebui să-ți fie rușine. Cum poți să-mi atribui intenții urâte? Eu nu mă gândeam decât să-ți arăt insigna mea de aur.

– Bineînțeles, îl ironiză ea, izbucnind în râs.

De fapt, atunci când încetă să protesteze și să se lamenteze pentru timpul pe care l-ar fi petrecut muncind, îi plăcea la nebunie compania lui Kent. Să

petreacă seara cu el, era o adevărată fericire. Era inteligent, nostim și prevenitor. Un perfect gentelman. Și atât de frumos, încât stârnea invidia tuturor femeilor din restaurant. În plus, cânta dumnezeiește la saxofon...

În toate serile, el îi dedica ultima bucată din prima parte a spectacolului, Dreamsville. Ea se obișnuise să fie centrul atenției tuturor clienților și în fiecare seară se lăsa fermecată de duioasele intonații ale melodiei, gata să regrete că trebuie să plece.

În fiecare seară, trebuia să facă apel la toată voința ei ca să nu rămână până la sfârșitul spectacolului, mai ales când Kent o săruta făcând-o să-și piardă capul. Și cu cât treceau zilele, cu atât voința tinerei femei slăbea...

Capitolul 8

După ce-și agăța bluza pe umerașul din birou, Lynda își privi ceasul. Încă cincisprezece minute. Își scoase clama care-i ținea părul și alergă în cabinetul de toaletă. Avea cinciprezece minute să se pregătească, cincisprezece minute până când Kent Berringer venea s-o ia.

În realitate, n-avea nici o certitudine. Seara precedentă când o urcase în taxi, Kent nu-i vorbise despre o revedere. Nu-i spusese nimic nici în celelalte seri, totuși venise la ora șase fix toată săptămâna. De ce ar fi altfel în această seară?

– Pentru că în această seară admiți că te bucuri să-ți petreci seara cu el și te temi că nu va veni, își spuse cu voce tare, periindu-se în oglindă.

Își pieptănase deja părul care-i cădea în valuri suple pe umeri și o să-l lase așa pentru că știa că așa îi place lui Kent.

Cu fondul de ten într-o mână, făcu o pauză. N-avea nevoie să adauge roșu pe pomeți. Era deja roșie de surescitare.

– Ce ți se întâmplă? întrebă ea pe femeia din oglindă, temându-se de răspunsul pe care-l știa deja.

Agățată pe un umeraș, rochia pe care o cumpărase la prânz aștepta. Furoul de mătase albastră ca cerul fusese cumpărat de la solduri, dar ar fi plătit oricât, atât de mult o cucerise croiala lui îndrăzneață. Kent o s-o adore.

– Doamne, Dumnezeule!

Lynda se prinse de lavabou ca să nu se clatine. Se îmbrăca pentru a-i plăcea lui Kent. Se gândea la el în fiecare secundă, îl visa în fiecare noapte. Și cina din seara asta fusese singura ei preocupare toată ziua.

Proasto! îi aruncă ea femeii din oglindă.

Ea desfăcu primul nasture al bluzei. Proasta știa că ar face mai bine să se pregătească dacă voia să fie gata la timp, dar femeia rațională se neliniști să vadă că se bizuia pe Kent să-i înfrumusețeze ziua.

– Știe cum să satisfacă o femeie, zise „proasta“ cu un surâs visător.

Femeia rațională fu cât pe ce să aibă un atac.

Ignorând starea lamentabilă a spiritului și a nervilor ei, Lynda își retușă machiajul și pulverizâ din

parfumul pe care-l cumpărase chiar în acea zi. Apoi, îmbrăcând noua ei rochie, retrăi în gând fiecare clipă din seara trecută.

După ce-i fermecase simțurile cu melodiile lui languroase, Kent se întorsese la ea. În loc s-o conducă la taxiul pe care-l comanda în fiecare seară, o condusese într-un mic birou.

– Fără sărutări de noapte bună în parcaj seara asta, o anunță el, înlănțuindu-i talia. Acesta nu-i un rămas bun convenabil.

Prizoniera focului care ardea în ochii lui albaștri, ea înclină capul și, ca și cum nu aștepta decât acordul ei, Kent se aplecase spre ea.

Ea închisese ochii, așteptând cu nerăbdare sărutul magic care reușea întotdeauna s-o ducă într-un vârtej de voluptate. Dar Kent se mulțumise să-i atingă ușor gura cu buzele în timp ce mâinile lui trasau cercuri de foc pe șoldurile Lyndei.

– De la începutul serii mi-am dorit asta, șoptise el, mușcându-i în joacă buzele. Și asta...

Îi sărutase gropița din obrazul stâng, apoi pleoapele.

– Fiecare bucățică din această mâncare cerească, fiecare înghițitură din acest vin amețitor îmi stârnește dorința să te devorez, murmurase el înainte de a pune stăpânire pe buzele tinerei femei.

Lynda îi răspunsese cu pasiune. Dorința ei exacerbată de așteptare o călăuzise să-și strecoare mâinile sub haina lui neagră, să-i deschidă un nasture de la cămașă, să savureze căldura și dulceața pielii lui Kent...

Atunci, el gemu sub mângâierea dinților ei și ea se simți luând foc. Cu o mână nerăbdătoare, îi deschise alți doi nasturi ai cămășii.

Kent o condusese spre canapea. Urmându-l, ea îi aminti fără vlagă:

– Taxiul meu...

– Mai sunt zece minute, îi spusese el cu o voce bizară, întinzând-o pe pernele moi.

Îi deschisese bluza, apoi îi sărutase începutul unui sân. Mâinile lui se închiseseră apoi pe sânul rotund pentru a-i aplica cea mai dulce dintre torturi.

Nimic din trecutul Lyndei n-o pregătise pentru minutele încântătoare care urmaseră. Nu avusese nevoie de o oglindă, de data asta, ca să știe că obrajii îi erau roșii, că ochii îi străluceau...

Kent nu era poate bărbatul ideal, dar era singurul care știuse cum să elibereze în ea senzualitatea pe care încerca s-o înăbușe.

– Nu este decât o paranteză, îi aminti ea cu severitare „proastei“ cu obrajii roșii care-i zâmbea în oglindă.

***

Puțin mai târziu, Kent rămânea tablou și fluiera se admirație.

– Ești splendidă, șopti el luând-o în brațe și să nu-mi spui că vrei să rămâi să lucrezi, altfel nasul tău va crește ca cel al lui Pinocchio când minte.

– Nasul meu va rămâne așa cum este, răspunse ea cu un zâmbet ușor.

Îndoielile și temerile care o torturaseră câteva minute mai înainte se spulberară în fața zâmbetului admirativ al lui Kent. Flacăra arzătoare care făcea să-i strălucească ochii de safir îi încălzea inima și simțurile dându-i delicoasa impresie că este iubită și admirată.

– Cu atât mai bine. Îl ador așa cum este.

Kent o sărută pe vârful nasului.

– Îmi place aproape totul la tine.

– Aproape?

– Totul, în afară de insistența ta de a munci, mai degrabă decât de a ieși cu mine, murmură Kent lângă buzele ei deja fremătânde.

– Eu n-am vorbit de muncă în seara asta, îi reaminti ea încet.

Deja primii fiori de dorință îi străbăteau corpul... simțind că cedează, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Kent și se predă fără rezervă gurii lui flămânde.

Dar... nu era nici locul nici timpul să dea frâu liber pasiunii lor, așa încât Kent se îndepărtă încet și depuse un sărut cast pe fruntea ei.

– Vei veni cu mine în seara asta?

Cu toate că nu era sigură de ce accepta cu adevărat, Lynda clătină din cap.

– Să-mi iau geanta, zise ea dându-se înapoi cu pași nesiguri. Este în biroul meu.

Kent așteptă, intrigat și tulburat. Seara asta era altfel decât celelalte seri. Simțea că în Lynda avusese loc o subtilă metamorfoză. Asta ținea oare de furoul ei albastru deschis, decoltat, mulat ca o a doua piele, ale cărui falduri nu cereau decât să alunece de-a lungul corpului gol?

Poate. Dar, de fapt, adevărata diferență ținea mai puțin de îmbrăcăminte cât de un fel de lumină interioară, de bucuria care iluminase fața tinerei femei când îi deschisese ușa. Kent înțelegea acum că încă de la început visase s-o vadă pe Lynda radioasă. Pentru el. Din cauza lui.

Cât de departe i se păreau acele ore în care nu-i făcuse curte tinerei femei decât ca o provocare, cu singurul scop s-o facă să abandoneze fortăreața în care se refugiase!

Cât de departe i se păreau de asemenea momentele când – mereu ca o provocare – vrusese să dovedească acestei doctorițe cumpătate că măscăriciul pe care-l văzuse în el era exact bărbatul la care visase!

Cu siguranță, reușise să câștige pariul: Lynda nu mai tăgăduia atracția ei pentru el.... Se dezvăluise, acceptase să se arate femeie – îndrăgostită? – împodobită în furoul ei albastru și cu ochii plini de stele...

Kent începu să măsoare sala de așteptare, din ce în ce mai nervos. Descoperise o femeie pe care o putea iubi și care-i împărtășea sentimentele. Această femeie, spre deosebire de cele care o precedaseră, nu-l iubea decât pentru el însuși: nu-i cunoștea nici adevărata profesie, nici familia.

Se îndrăgostise de adevăratul Kent Berringer, bărbatul lipsit de averea lui, de statutul social și de semnele exterioare ale reușitei.

Da, Kent avea la îndemână iubirea atât de așteptată. Și, în mod curios, se simțea vinovat și nesatisfăcut.

– Sunt gata, anunță brusc Lynda în spatele lui.

El își compuse un zâmbet larg, se întoarse spre tânăra femeie și deschise brațele.

– Vino la mine adorabilă, doamnă.

Spre marea lui încântare, alunecă în brațele lui fără cea mai mică ezitare.

Temându-se totuși să nu se răzgândească în ultima clipă, o conduse în stradă, o făcu să se urce în mașina lui și demară rapid.

– Ești grăbit? îl întrebă Lynda.

– Nu-mi place să-mi pierd timpul.

– Ție?

El râse ironic, dar se hotărî să insiste asupra acestui subiect.

– Ceva mă intrigă, observă ea. Am remarcat că Trafalgar Square este plin în fiecare seară, chiar în timpul săptămânii. Este uimitor pentru un restaurant care abia s-a deschis.

– Este cea mai bună investiție pe care am făcut-o vreodată...

– Este al tău?

Kent se blestemă. Fusese cât pe ce să dezvăluie că el fusese cel care sugerase consiliului de administrație de la Capital City Bank, familia lui, să cumpere acest restaurant.

– Nu sunt decât unul dintre numeroșii acționari, mormăi el.

– Frumoasă afacere, îl complimentă Lynda. Asta îți aduce un venit și un loc unde să cânți...

– Ei n-au nici o obligație să mă angajeze, preciză el în defensivă.

El redactase un document în acest scop, pentru a fi sigur că trupa Berringer nu-și datora succesul decât

talentului ei și nu situației șefului ei. Oricum, dacă n-ar fi făcut-o, mama lui ar fi insistat ca o clauză identică să figureze în contractul de finanțare. Patricia Berringer vedea cu ochi răi cariera muzicală a fiului ei și nu pierdea niciodată ocazia să-i pună bețe în roate.

Fiindcă fiecărui Berringer i se îngăduia să cânte la un instrument, dar numai în particular și cu condiția să abordeze repertoriul clasic. Nu se punea problema să-i distreze pe alții. Mai cu seamă interpretând jaz...

Kent înjură în sinea lui. După tot acest timp, îi fierbea sângele în vene întotdeauna când se gândea la certurile cu mama lui. După liceu, pornise la drum în căutarea gloriei și norocului, cu saxofonul în mână. Nu uitase niciodată privirea triumfătoare a Patriciei când revenise acasă, cu capul plecat. Faptul că se hotărâse să se lanseze într-o carieră juridică n-a liniștit-o pe mama lui; ea ar fi vrut să-l vadă perpetuând tradiția familiei la Capital City Bank. Totuși, el rezistase și obținuse diploma de avocat, refuzând cu încăpățânare orice ajutor financiar din partea familiei.

– Ei ne-au angajat pentru că umplem sala. Eu sunt bun, foarte bun, declară el cu vehemență.

– Da, este evident, acceptă Lynda, surprinsă de mânia care vibra în vocea însoțitorului ei.

Această plăcută aprobare îl adusepe Kent la realitate. El își ceru iertare.

– Îmi pare rău, m-am lăsat dus de mânie. Sunt foarte susceptibil în legătură cu acest subiect.

– N-ar trebui. Cum ți-am spus, ești un excelent muzician și nu sunt singura care o gândește.

El zâmbi.

– Da, sunt irezistibil. Femeile mă adoră.

Lynda avu un râs ironic.

– Ele te iubesc mai puțin decât te iubești tu însuți! Dar un filozof a spus că cel care este îndrăgostit de el însuși este sigur că n-are rival.

Kent deveni rigid.

– Am oare un rival? întrebă el pe un ton fals indiferent.

În timp ce privea casele defilând, Lynda răspunse cu o nonșalanță studiată.

– Nu cred. Și tu? Ți-a sărit cineva de gât recent?

Un val de ușurare copleși inima lui Kent. Se miră de neliniștea cu care așteptase răspunsul Lyndei.

– Tu ești singura care mi-a sărit de gât.

– Nu-i adevărat!

– Ba da.

Zâmbetul lui Kent era senzualitate pură. Lynda își simți pulsul accelerându-se.

Kent îi explică.

– Femeile știu că cel mai bun mod de a atrage atenția unui bărbat este să-i reziste. Tu, doctore

Fisher, îmi reziști cu încăpățânare. Concluzia: încerci să mă seduci de când ne-am cunoscut!

Lynda izbucni în râs.

– Adevărul te face să râzi?

Kent luă un aer ofensat, dar ochii îi trădau amuzamentul. Râsul Lyndei spori.

– Ajunge! exclamă el fără să obțină vreun rezultat.

Atunci, opri mașina într-un scrâșnet de pneuri.

– Foarte bine... Nu mi-ai dat de ales...

El îi luă fața în palme și-i înăbuși râsul cu un sărut. Foarte repede, tânăra femeie uită de tot. Contau doar buzele fierbinți care-i sărutau gura, degetele drăgăstoase care i se plimbau pe ceafă într-o mângâiere voluptuoasă.

Când Kent se îndepărtă, era toată numai foc și pasiune. Ridică spre el ochii voalați de dorință. Vocea virilă, călduroasă, o învălui ca o mângâiere.

– Mor de foame...

– Atunci, am face bine să plecăm, nu există nici un ospătar la vedere, sugeră ea, încă amețită de senzualitatea buzelor lui Kent.

Kent demară. Parcurseră câțiva kilometri în tăcere, fiecare încercând să-și revină în fire. Brusc, Lynda încruntă sprâncenele, remarcând că ieșiseră din oraș.

– Unde mergem?

– La Grandville, nu ți-am spus?

– Nu. Seara asta nu cânți la Trafalgar Square?

– Hanul din Grandville este deosebit de agreabil. Sunt sigură că o să-ți placă, răspunse Kent.

El știa absolut sigur că n-o avertizase pe Lynda de schimbarea programului. S-o pună în fața faptului împlinit i se păruse cea mai bună soluție căci, pentru un motiv straniu, această încăpățânată se simțea întotdeauna obligată să spună că nu-l dorea...

„Sper să nu te înșeli, bătrâne, altfel vei trece drept cel mai mare imbecil de pe pământ“, îl avertiză vocea rațiunii.

– Nu-i nici o problemă cu Trafalgar Square, răspunse el în fine. Contractul nostru s-a încheiat aseară.

– Și începi la Hanul din Grandville?

Kent își blestemă conștiința care se zbuciuma ca a lui Gemini Criket pe umărul lui Pinocchio.

– Trupa Berringer nu mai are angajament timp de câteva săptămâni, zise el din vârful buzelor.

– Poți să-ți permiți să rămâi atâta timp fără să lucrezi?

Kent avea ocazia visată să-i spună tot adevărul. Dar momentul era prost ales. Era încă prea devreme. Experiența îl învățase să se ferească de femeile care, adeseori, nu fuseseră atrase decât de bogăția și poziția lui socială.

Nu că s-ar fi gândit că Lynda este atât de interesată – chiar dacă ea îi dăduse de înțeles că un muzician de restaurant nu era partenerul pe care-l spera. Dar, cu toate că atitudinea ei arăta că acordă din ce în ce mai puțină importanță aparențelor pentru a se interesa mai mult de calitățile umane ale lui Kent, acesta prefera să amâne momentul mărturisirilor.

Iată de ce voia să dispună de încă puțin timp ca să-și asigure un loc deosebit în inima tinerei femei. În seara asta, va rămâne un simplu muzician trăind din contracte neregulate.

– Am alte surse de venituri, îi răspunse el Lyndei, repetând în gând că, la urma urmei, nu mințea.

Capitolul 9

– Ți-am spus că acest loc o să-ți placă, spuse Kent în timp ce Lynda admira portalul de piatră care ducea la vechiul han.

Se hotărâseră să facă o plimbare înainte de cină. Construit ca un sat din Noua Anglie, Grandville oferea un contrast frapant cu marele oraș zgomotos aflat la doar cincizeci de kilometri. Aici, timpul părea că se oprise cu o sută de ani mai înainte, atunci când viața era mai simplă, mai liniștită și infinit mai plăcută.

Vechi felinare luminau străzile mărginite de pomi, în lungul cărora se ridicau case de piatră și de cărămidă.

Lynda inspiră adânc parfumul care înmiresma aerul nopții. Un zâmbet mulțumit îi lumina fața.

Totul este splendid! Mi-ar fi plăcut să mă anunți dinainte unde mă inviți la cină.

– Ai fi refuzat și aș fi fost obligat să te răpesc aruncându-te pe umăr ca un om al cavernelor, replică Kent râzând.

– Putea fi interesant.

Lynda zâmbi întâlnind privirea surprinsă a însoțitorului ei.

– În ce măsură vrei ca această seară să fie interesantă? o întrebă el, cu un aer fals degajat.

Ea roși când intrară pe ușa hanului.

– Am să-ți fac un proces dacă ai să mă lovești ca să mă târăști într-un loc al pierzaniei.

– Un Berringer rămâne întotdeauna civilizat, răspunse Kent foarte demn.

– Chiar o oaie rătăcită ca tine?

Kent îi șopti la ureche:

– Dacă ai fi inconștentă, situația și-ar pierde tot farmecul.

Lynda tremura încă de surescitare când îl urmară pe șeful de sală până la masa lor. Două zile mai înainte, ar fi fost îngrozită ca Kent să evoce posibilitatea unei intimități fizice între ei. În această seară, dimpotrivă, trupul ei palpita de dorință și de nerăbdare, mintea ei trădătoare se încăpățâna să-i sugereze imagini delicioase care o împiedicau să se concentreze asupra meniului.

– Pentru noi.

Kent ridică paharul.

– Seara asta este un nou început, zise el cu o voce senzuală în timp ce privirea lui făgăduia mii de promisiuni.

Văzând surâsul luminos al Lyndei, își simți inima tresărindu-i de bucurie. În loc să se împotrivească atracției dintre ei, ea se bucura. Cel puțin așa credea el că înțelege.

Lynda nu fusese niciodată atât de frumoasă și licărul care dansa în ochii ei nu era numai reflexul luminii lumânărilor. El era cel care aprinsese această licărire și ar fi vrut s-o vadă strălucind toată viața.

Luă mâna Lyndei și o duse la buze.

– Este un nou început, nu-i așa? insistă el.

– Da...

Auzind această voce răgușită, Kent blestemă toată civilizația. S-o arunce pe Lynda pe umăr și să alerge să se încuie într-una dintre camerele de la etaj ar fi fost mult mai interesant, decât să rămână așezat cuminte pe scaun pe durata unei cine interminabile.

– Încă puțină șampanie?

Lynda își privi paharul aproape gol. Totuși, crezuse că doar își muiase buzele în licoarea efervescentă.

– Avem ceva de sărbătorit, anunță Kent umplându-i cupa.

El făcu o pauză și o învălui într-o privire care o făcu să vibreze din cap până în picioare.

– Dat fiind că nu lucrez în seara asta, noaptea este a noastră.

Lynda fu cât pe ce să scape lingura cu supă pe care o ducea la gură. Ar fi schimbat bucuroasă anii de experiență profesională pe măiestria unei conversații galante: bărbatul cel mai seducător din lume îi dădea de înțeles că puteau să-și petreacă noaptea împreună; era exact ce voia ea, dar spre marea ei disperare, nu știa cum să i-o spună:

Ea murmură:

– O să-mi lipsească muzica ta.

Kent suspină în adâncul lui de ușurare. Nu se înșelase. În puține cuvinte, Lynda spusese da.

– Vor exista alte ocazii. Îți promit, îi răspunse el cu o voce joasă. Îmi țin întotdeauna promisiunile. Nu ți-am promis o seară deosebită într-un restaurant încântător?

– N-ai mințit, admise ea surâzând ospătarului care le aducea mâncarea.

De fapt, puțin se sinchisea ce mânca. Toată ființa ei era concentrată asupra lui Kent Berringer, asupra vocii lui profunde și mângâietoare, a privirii lui călduroase a parfumului său picant amețitor.

În timpul cinei, Lynda se surprinse întinzând mâna tot mai des către cupa de șampanie. Repeta greșeala care o condusese să se abandoneze în brațele lui Kent

cu o săptămână în urmă... „Era într-adevăr o greșeală?“, se întrebă femeia îndrăgostită din ea.

Lynda răspunse nu din toată ființa ei. Năvălirea lui Kent în viața ei îi permisese să-și reamintească faptul că era femeie, că putea să placă. Adora această senzație, la fel cum îi plăcea să citească admirația și dorința în ochii albaștri ai lui Kent.

– Un desert? întrebă ospătarul.

– Pentru mine nu, mulțumesc.

Kent își înăbuși un alt suspin. De nerăbdare, de data asta. Doar câteva minute încă de conversație banală, așezați la această masă și își va pierde capul! Lynda nu părea să încerce acest sentiment de exaltare și de frustrare. Cum putea fi atât de calmă când el se topea de dorință?

Dacă se gândea bine, venirea la Hanul din Granville nu fusese o idee bună. Un restaurant zgomotos din centrul orașului ar fi fost mai sigur. Kent nu s-ar fi chinuit întrebându-se cum s-o determine pe Lynda să-și petreacă noaptea acolo.

De altfel, cu alte femei, acest gen de întrebare nici măcar nu se pusese: cina la lumina lumânărilor implica o noapte la hotel. Era o practică mondenă.

Dar Lynda Fisher nu era ca celelalte femei.

El îi propuse prin urmare, în chip de preludiu, o plimbare prin parc. Îndată ce fură departe de luminile

hanului, el o atrase sub un copac și o sărută. Răspunsul tinerei femei fu atât de pasionat, atât de spontan, încât fu cât pe ce să uite că era un bărbat civilizat.

– Aș vrea ca această seară să nu se termine niciodată, șopti el sărutând un obraz dulce ca pielea de piersică.

– Nu este obligatoriu să se termine deja... șopti Lynda.

Cu inima bătând, el se îndepărtă ușor pentru a întreba ochii căprui ai însoțitoarei lui.

– Ești sigură?

Lynda clătină din cap. Nebun de bucurie, o ridică în brațe.

– Dar ce faci? exclamă ea.

– Fac seara „interesantă", strigă el mergând cu pași mari spre intrarea hanului.

– Nu-i interesant, este jenant protestă Lynda. Lasă-mă jos imediat.

– Nu. Eu găsesc asta romantic.

Lynda crezu că moare de rușine văzând mai multe perechi ieșind din han. Kent nu-și slăbi strânsoarea din acest motiv.

– Zâmbește, îi șopti el, zâmbind el însuși fericit.

Cu o voce de stentor, el adăugă:

– Aveai dreptate, scumpo. Este un mod minunat de a sărbători prima noastră aniversare.

Această declarație aduse un suspin visător pe buzele recepționerei. Ea îi întinse o cheie lui Kent, care îi mulțumi făcând cu ochiul și se avântă pe scară.

Când ajunse la etaj, Lynda nu se mai prefăcu că rezistă. Palma ei apăsată pe pieptul lui musculos deveni mângâietoare, buzele dulci se întredeschiseră într-o tulburătoare invitație care-l făcu pe Kent să-și piardă capul.

Reuși totuși să străbată culoarul, fără să înceteze să soarbă din izvorul cu savoare de fruct al buzelor ei roșii. O dată ajunși în cameră, o lăsă să alunece pe podea și o reținu lângă el cu o mână lipită pe mijlocul ei.

– Iată de ce îmi pierd timpul cu tine: îmi place când îmi reziști, spuse el cu o voce surdă, înainte de a pune din nou stăpânire pe gura ei.

Lynda se agăță de puțina rațiune care-i rămăsese.

– Prima noastră aniversare? îl ironiză ea cu o ridicare din sprâncene. Ce minciună nerușinată!

Kent sărută vena ce palpita nebunește pe gâtul strălucitor de alb.

– Este exact o săptămână de când ne-am întâlnit. Vezi, sunt onest.

– Ești mai cu seamă nebun.

– Da... din cauza ta, murmură el lângă gâtul ca mătasea al însoțitoarei lui.

Lynda negase toată săptămâna că existau între ei sentimente, dar cu trecerea zilelor, protestele ei își pierduseră vehemența. În această seară, în sfârșit, îndrăznea să recunoască faptul că-l dorea pe Kent. Flacăra dorinței, aţâţată constant, explodă acum devastator, transformând în cenușă argumentele pe care conștiința ei le ridica împotriva lui Kent.

Kent desfăcu agrafa care reținea furoul pe șoldurile ei rotunde. O secundă mai târziu, rochia alunecă la podea și Lynda era goală...

În lumina intimă a lămpii de pe noptieră, stătură față în față, splendizi și strălucitori.

– Am greșit, șopti Kent cu o voce plină de admirație.

Cu o mână tremurândă, mângâie ușor conturul unui sân.

– Eu sunt cel care primește cel mai frumos cadou. Și încă nu este aniversarea mea.

Sub această privire arzătoare, Lynda se simțea frumoasă, demnă de perfecțiunea masculină care i se oferea. Respira tot mai greu sub mângâierile lui Kent, ale cărui degete abile alergau pe corpul ei. Atunci când el deveni mai insistent, Lynda crezu că o să leșine.

Ghicind emoția ei, Kent o întinse pe așternutul proaspăt, apoi se întinse lângă ea.

– Ești atât de frumoasă... zise el dintr-o suflare, admirând uluit trăsăturile ei delicate. Îți promit că n-ai să regreți că m-ai lăsat să te iubesc...

Să te iubesc.

Aceste cuvinte o înnebuniră pe Lynda. Ea știa că fusese nebună să-l urmeze pe Kent în această cameră. Ar fi fost de două ori nebună să-i mărturisească faptul că inima ei nu bătea decât pentru el. Declarațiile de iubire sunt însoțite de angajamente și Kent nu era genul care să se lase încătușat. În plus, ea însăși nu se putea lega de un bărbat ca el.

– Sunt deja mulțumită, murmură ea mângâindu-i părul.

După ce fusese ispitită de acest corp viril chiar din prima zi, sedusă de fiecare sărut pe care-l schimbaseră după aceea, nu mai putea aștepta. Degetele ei ușoare și tandre conturară cu nerăbdare bustul însoțitorului ei.

Când coborî mâinile ca să traseze o dâră de foc până pe șoldurile lui Kent, ea îl simți tremurând. Să știe că avea o asemenea putere asupra lui îi dădu o îndrăzneală de care nu se crezuse capabilă. Mâna ei deveni mai îndrăzneață...

Kent îi opri gestul.

– Așteaptă... zise el cu voce răgușită.

El începu atunci la rândul lui să exploreze corpul însoțitoarei sale, mângâind și savurând sânii sidefii

până a le cunoaște pe de rost conturul și dulcea lor savoare. Apoi, cum Lynda se arcui spre el într-o rugăminte mută, el coborî în valea pântecului ei și ajunse la delta fierbinte a coapselor ei.

Lynda gemu îndelung. Avea impresia că focul cucerea zonele cele mai secrete ale corpului ei. Gesturi milenare îi veniră spontan. Prinse brațele lui Kent și se ridică pentru a-l primi mai bine în ea.

Kent se scufundă în această desfătare și-i murmură numele în timp ce se uneau. Abandonându-se apelului plăcerii el se lăsă în voia ritmului ancestral al dragostei.

Ar fi vrut să oprească timpul în loc, să rămână veșnic cuibărit în căldura Lyndei, în timp ce inimile și trupurile lor comunicau într-un acord deplin. Dar când tânăra femeie îl încătușă în menghina mătăsoasă a coapselor ei, îndemnându-l să fie mai insistent, el nu putu rezista... Strângând-o în brațe cu toată puterea, o antrenă pe Lynda cu el spre culmile extazului.

***

Când reveniră pe pământ, vlăguiți și fericiți, Kent fu primul care vorbi.

– Nu voi mai putea niciodată să cânt Dreamsville în public, spuse el cu o voce blândă.

– Melodia mea preferată! protestă Lynda ghemuidu-se ca o pisică în brațele lui. O cânți atât de bine!

– Pentru tine, precizează el. Numai pentru tine, de acum înainte.

Ridicându-se într-un cot, o contemplă pe Lynda. Buzele tinerei femei erau încă umede de sărutările înflăcărate pe care le schimbaseră, iar ochii încă întunecați de plăcere.

El îi sărută frumosul nas cu vârful ușor ridicat.

– Am fost în Dreamsville, orașul de vis. De aceea ți-am dedicat acest cântec, să știi, adăugă Kent. Tu ești un vis.

El se întoarse pe spate și o trase pe Lynda deasupra lui.

– Cel mai frumos vis al meu, șopti el înainte de a o săruta drăgăstos.

Dorința lui o clipă potolită, renăștea. Formele delicioase care se modelau după ale lui la perfecție îi sugerau mii de idei pasionate..

Uimită , dar încântată, Lynda zâmbi.

– Du-mă din nou în Dreamsville, murmură ea înainte de a-l săruta cu pasiune.

***

Lynda căscă și vru să se întindă. O coapsă musculoasă o încătușa pe a ei. Simți un braț greu pe pântece. Uimită, se încordă... apoi își reaminti:

Kent.

Ce fericire...

Se simțea fericită, îndrăgostită, nepăsătoare și n-avea decât o singură dorință: să rămână culcată toată ziua în căldura acestui pat, cuibărită în brațele lui Kent.

Pentru prima dată, se trezea în brațele unui bărbat. Ale bărbatului pe care-l iubea. Și era o experiență minunată.

Deodată, făcând să explodeze globul în care Lynda credea că plutește, luciditatea îi reveni. Ce oroare! Își petrecuse noaptea cu Kent! Și fără a înștiința pe cineva! Suzanne trebuia să fie nebună de îngrijorare.

Privi nervoasă în jurul ei. O comodă decorată cu un lighean de porțelan și o cană, un șifonier vechi...

În alte circumstanțe, ar fi fost cucerită de farmecul acestei decorațiuni. Dar în această dimineață regretă că proprietarii hotelului împinseseră dorința de reconstituire a trecutului până la a uita să instaleze un telefon în cameră.

În cele din urmă, zări un aparat vechi în fundul camerei. Se ridică dintr-o săritură, după care recăzu pe pat. Era complet goală! Asta n-o deranjase noaptea trecută, dar în lumina crudă a soarelui se simțea prea vulnerabilă.

Ea se înfășură în cuvertura patului și se ridică.

– Unde te duci?

Se întoarse încet, strângând cuvertura peste piept.

– Te-ai trezit?

Kent bombăni:

– E greu să dormi când te miști tot timpul. Ce s-a întâmplat?

– Trebuie s-o sun pe Suzanne.

– De ce?

– Este totuși evident, replică Lynda pe un tron mușcător întinzând mâna spre telefon. Nu m-am întors acasă ieri seară. Cred că m-a așteptat toată noaptea.

Desigur, Kent trăia singur. Nu trebuia să dea socoteală nimănui și trăia astfel de atâta timp încât nu-și mai amintea că putea să aibă responsabilități față de alții.

– Închide, porunci el.

Ea deschise gura să protesteze, dar el continuă:

– Suzanne știe că ești cu mine.

– Eu n-am... Cum putea să știe?

Lynda puse brusc telefonul în furcă.

– Ai sunat-o ieri seară ca să-i spui: „N-o aștepta pe sora ta, am de gând s-o seduc în seara asta?“

– Ieri am luat prânzul cu Jay. I-am spus că am rezervat o masă aici...

– Bravo! De ce n-ai dat un anunț la ziar în timp ce erai acolo?

Jena și furia făceau vocea Lyndei să tremure.

– Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

Kent râse încet.

– Liniștește-te, scumpo. Sora ta a înțeles fără nici o îndoială de ce nu te-ai întors în această noapte și acum se felicită cu siguranță pentru talentele ei de pețitoare!

Lynda nu era deosebit de consolată la ideea că Suzanne știa unde și cu cine își petrecuse noaptea. La drept vorbind, asta o jena puțin și roși.

Ghicind atunci tulburarea însoțitoarei lui, Kent simți o afecțiune necunoscută până atunci umplându-i inima. Se ridică.

– Ca un bun cavaler, voi fi apărătorul tău împotriva primei persoane care va îndrăzni să facă orice comentariu privind noaptea noastră de dragoste o asigură el strângând-o pe Lynda în brațe.

O ridică în brațe și se așeză cu ea pe fotoliul de lângă telefon. Apoi, înfundându-și mâinile în buclele blonde ale tinerei femei, murmură:

– Ceea ce am făcut împreună a fost foarte frumos. Îți interzic să ai regrete.

– Îmi interzici? replică Lynda cu maliționitate. Prin ce mijloc?

– Ducându-te imediat spre Dreamsville și iubindu-te atât de tare, încât nu te vei mai putea gândi decât la mine.

Capitolul 10

Theresa comenta cu maliţiozitate.

– Din informaţiile mele, te vezi mult cu o anumită doctoriţă.

– Eşti bine informată, admise Kent care părea preocupat numai de meniul Clubului Columbus.

Ghicea fără greutate unde vroia să ajungă sora lui. Dorea să afle în ce măsură eforturile ei de peţitoare dăduseră roade. Dar el era incapabil să-i răspundă, deoarece nici el însuşi nu ştia nimic. Până în această dimineaţă, ar fi zis că stratagema lui fusese profitabilă. Dar ce se petrecuse la cabinetul Lyndei când trecuse să-şi ia ochelarii, semănase îndoială în mintea lui.

Îndoiala era un cuvânt prea slab. Era decepţionat, furios şi se simţea respins. În urmă cu două ore, Lynda îi refuzase invitaţia la cină. Îşi păstrase zâmbetul şi

repetase cererea pentru a doua zi seara. Răspunsul tinerei femei fusese același, pentru a doua zi și pentru celelalte zile ale săptămânii...

Mai rău încă, îl informase că pe viitor nu va putea să-i acorde decât sâmbetele seara. Să audă așa ceva din gura celei pe care fusese la un pas s-o ceară în căsătorie! Desigur, Lynda protesta întotdeauna de formă, dar în această dimineață nu reușise s-o înduplece.

Pradă unei furii oarbe, părăsise cabinetul trântind ușa. Ajuns la biroul lui, o admonestase pe recepționeră, apoi pe secretara lui și-l terorizase pe unul din curierii de birou. Figura abătută a tânărului îl readuse pe Kent la realitate și se scuzase! Își petrecuse apoi dimineața potolind susceptibilitatea colaboratorilor, după care ieșise s-o întâlnească pe sora lui pentru a prânzi împreună.

Răbdarea nu fusese niciodată punctul forte al Theresei. Ea îl scoase pe fratele ei din gândurile lui.

– Așadar? întrebă ea cu un aer nevinovat.

– Așadar, nimic.

Acest răspuns laconic o exasperă pe tânăra femeie.

„Te așteptai la mai mult, surioară? Ei bine, și eu mă așteptam la mai mult“, se gândi el ursuz.

Ducând mâna la buzunarul hainei, scoase ochelarii cei noi.

– Ia te uită! Acum porți ochelari? se miră Theresa. Ai într-adevăr probleme de vedere?

„N-am probleme de vedere, am probleme cu oftalmologa mea“, fu cât pe ce să-i răspundă.

– Eu iau doar o limbă de mare la grătar. Și tu?

Theresa îl fulgeră cu privirea. Unghiile ei meticulos lăcuite băteau nerăbdătoare în masă, exprimând în același timp dezaprobarea. Kent ar fi râs văzând-o fierbând pe sora lui, dacă n-ar fi fost atât de nefericit.

Chelnerul care venise să le ia comanda îi dădu lui Kent un scurt răgaz. Dar imediat ce rămaseră singuri, Theresa explodă.

– Nimeni n-are nevoie să iasă cu oftalmologul lui în fiecare seară ca să-i prescrie ochelari!

– Este drept, acceptă Kent. Dar oftalmologul meu este femeie.

O va revedea oare într-o zi pe încântătoarea doctoriță în afara orelor ei de muncă?

Theresa îl privi lung.

– Îmi spui ce s-a întâmplat între tine și Lynda? Ieși cu ea în fiecare seară, te întorci acasă în zori, plecați împreună în weekenduri.

Ea ridică o sprânceană.

– N-ai petrecut niciodată atâta timp cu o femeie. Ce are în plus față de celelalte?

– Detectivul tău nu și-a făcut bine treaba, o ironiză Kent.

– Este mai bine plasat decât oricine pentru a mă informa, i-o întoarse Theresa cu aroganță. Suzanne este o excelentă informatoare. Știe tot ce face sora ei.

– Nu, nu știe, negă Kent.

Dar, în sinea lui, era încurcat.

– Am condus-o pe Lynda la mașina ei în fiecare seară la ora zece.

Theresa fu în mod vădit descumpănită de aerul sumbru al fratelui ei.

– Totuși... după spusele Suzannei, Lynda nu s-a întors niciodată înainte de ora două dimineața. Unde naiba se duce după ce te părăsește? Și cu cine?

Cu cine? Kent își aminti cu duioșie privirea de animal rănit a Lyndei atunci când îi reproșase că se aprinde îndată ce o sărută un bărbat...

Nu, cu siguranță nu exista un alt bărbat în viața ei. Lynda era o femeie fidelă. Ea întruchipa femeia visurilor lui. Și era sigur că el este bărbatul vieții ei. Rămânea s-o convingă!

– Nu există un alt bărbat în viața ei, declară el, cu inima deodată ușoară.

– Sunt sigură, încuviință în grabă Theresa.

– În sfârșit... da, am un rival, dar a venit timpul să-l elimin, continuă Kent.

Aruncând șervetul pe masă, el se ridică.

– Îmi pare rău surioară, dar nu pot să mai rămân.

– Să-l elimini? repetă Theresa, brusc alarmată. Kent! Ce vrei să faci? Ce vrei să spui? Fii rezonabil.

În timp ce Kent se îndepărta, ea șopti:

– Doamne Sfinte fă să nu se întâmple nimic grav. Îți jur că niciodată n-am să mai încerc să căsătoresc pe cineva, oricine ar fi!

***

Cu un buchet de flori și servieta diplomat sub braț și un coș de picnic în cealaltă mână, Kent bătu la ușa cabinetului Lyndei. Secundele se scurgeau, interminabile...

– Haide, scumpo, știu că ești acolo, zise el. Mașina ta este încă în parcaj.

El bătu din nou, puțin mai tare și ceva mai nerăbdător. Fluierătura lui ușoară căpătă ritmul unui marș militar.

De cealaltă parte a ușii, Lynda își înfipse unghiile în palme.

– Pleacă! șopti ea abia auzit. Trebuie să lucrez.

Luase precauția să încuie ușa după plecarea ultimului pacient. Degeaba plecase Kent furios de dimineață, ea nu era sigură că o crezuse că nu-i va mai acorda decât o seară pe săptămână. Kent Berringer nu renunța atât de ușor. Și i-o dovedise de mai multe ori.

Când pendula bătuse ora șase, se gândise că renunțase. Atunci, ușurată și totodată decepționată, se adâncise în muncă Dar ușoara bătaie în ușa de la intrare făcuse să-i tresară inima de bucurie, în timp ce vocea rațiunii îi poruncea să nu deschidă.

Ea n-avea timp să continue o legătură intensă cu un bărbat și cu cât va pune capăt ieșirilor zilnice cu Kent, cu atât va fi mai bine. În pofida hotărârilor și temerilor ei, se îndrăgostise de acest bărbat prea liber, lipsit de răspundere. Să-l vadă în fiecare zi n-ar face decât să adâncească sentimente periculoase. Legătura lor trebuia să înceteze.

Liniștea se așternu din nou pe palier. Liynda ciuli urechile, sperând să audă pași îndepărtându-se. În loc de aceasta, percepu un zgomot surd apoi un foșnet de hârtie. În secunda următoare, o hârtie galbenă trecea pe sub ușă.

Curiozitatea fu mai puternică. Cu degetele tremurânde, desfăcu hârtia, întrebându-se cum ajunsese în mâinile lui Kent această hârtie cu antetul unui cabinet juridic...

„Lynda, citi ea, lasă-mă să intru ca să-mi pot cere iertare. Nu sunt decât un nătărău, dar îți promit să mă schimb. Când ai să-mi deschizi, am să-ți explic. Kent. P.S.: Dacă trebuie, am să mă culc în fața ușii".

– Încăpățânat ca un catâr! bombăni ea.

– Recunosc, răspunse vocea senzuală pe care o cunoștea bine.

– Și, de altfel, ce vrei să-mi explici? Mesajul tău este enigmatic.

– Deschide și vei afla.

Avu câștig de cauză. Din discursul înțelept pe care ea îl repeta de azi-dimineață nu mai rămăsese un

cuvânt. Privirea ochilor albaștri ai lui Kent o făcea să-și piardă memoria... și capul. Îndată ce-l văzu, își simți dispoziția dispărând și corpul fremătând.

Resemnat la o lungă așteptare, Kent se așezase pe jos. Se ridică rapid, cu o agilitate de felină.

– Îmi pare rău, zise el simplu. Atunci, se strecură în brațele lui reconfortante, cu sentimentul că-și regăsește în sfârșit adevăratul ei loc.

– Și mie. N-aveam mintea limpede în dimineața asta, șopti ea.

Kent îi sărută buzele cu o tandrețe nesfârșită. Sărutul lui spunea mai mult decât o frază lungă despre cât de mâhnit era de cearta lor.

– Ce vrei să-mi explici? întrebă ea din nou când își recăpătă respirația.

– Că... înțeleg că ai de lucru, zise el luând coșul, florile și geanta diplomat. Pot să intru sau continuăm să discutăm pe palier?

Lynda se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Ciudat: când o lua în brațe, se pierdea; cum se separa de ea, îndoiala o asalta și-și regăsea scepticismul.

– Cum se face că înțelegi deodată că trebuie să lucrez?

– Și eu am o săptămână încărcată. Contrar a ceea ce poți să-ți închipui, lucrez mult.

Kent zâmbi văzând expresia perplexă a Lyndei. El îi întinse buchetul de flori.

– Am să-ți explic totul, promise el sărutându-i vârful nasului. Dar mai întâi, primește scuzele unui nătărău.

Ceva mai îmbunată, Lynda mângâie ușor petalele roșii ale trandafirilor frumos mirositori.

– Kent, sunt minunați, dar nu-i merit. Am fost nesuferită cu tine, azi-dfimineață. Când ai insistat să ieșim seara asta, nu mă gândeam decât la muntele de hârtii de pe biroul meu.

– Muntele care te-a făcut să rămâi aici în fiecare seară după ce te însoțeam la mașina ta?

În fața privirii surprinse a Lyndei, Kent precizã:

– Am discutat cu recepționera ta în această după-amiază. Mi-a vorbit despre responsabilitățile suplimentare pe care a trebuit să ți le asumi după îmbolnăvirea doctorului Kelsey, și mi-a spus cât de obosită ai fost toată săptămâna,

Kent puse buchetul de trandafiri pe birou, apoi o luă pe Lynda de mână și o forță să se așeze într-un fotoliu.

– Crede-mă, știu că nu toată lumea poate avea un program fix de lucru. Și eu trebuie adesea să rămân mai târziu la birou. În meseria mea, săptămânile sunt adesea epuizante.

– Biroul tău? Meseria ta?

Atunci, Kent se aruncă în apă, fără tragere de inimă.

– Sunt avocat ziua și muzician seara. Muzicienii mei și cu mine aveam vise de glorie când eram adolescenți, dar ne-am cuminţit și am ales cariere mai sigure. Nu mai cântăm decât pentru plăcerea noastră.

În timp ce vorbea, Kent întinse o față de masă pe mochetă și goli coșul de conținutul lui. El nu putea să vadă expresia periculos de sumbră a Lyndei. De la început, ea îl bănuise pe Kent că este un ipocrit. Că îi ascunde o parte din viața lui ca s-o seducă mai ușor. Dar de ce păstrase secretul până în seara asta?

Kent așeza acum farfuriile pe fața de masă albă.

– Am adus hrana necesară pentru doi muncitori perseverenți care sunt în întârziere, punând dragostea înaintea datoriei. Vino, doctore, să mâncăm, zise el întinzându-i mâna.

Dar Lynda se refugie în celălalt capăt al camerei.

– Rămâi acolo, îi porunci ea, văzând că el se ridică. Nu mă atinge, ești un... Cine ești tu?

Văzând ochii ei căprui aruncând fulgere, buzele formând doar o linie albă lividă, Kent înțelese că sosise momentul să plătească pentru prefăcătoria lui stupidă. Acum, se blestemnă că o înșelase prea mult timp.

– Am venit să-ți explic, începu el cu prudență. Eu sunt avocat. Cabinetul meu juridic merge bine, iar familia mea deține Capital City Bank.

Lynda îl privi uluită. O chinuia un sentiment de catastrofă iminentă.

– De ce nu mi-ai spus de la început? întrebă ea cu o voce fără inflexiuni.

– N-am avut ocazia, asta-i tot.

Kent crezuse că mărturisirile vor fi suficiente pentru a pune lucrurile la punct dar, în mod vizibil, situația se învenina.

– Cum? Ai fi putut să-mi spui de zeci de ori. De exemplu, atunci când mi-ai mărturisit că nu ești striper.

– Eu... voiam să fii interesată de mine, nu de contul meu din bancă sau de poziția mea în societate.

Până acum, Kent crezuse că avea motive excelente pentru a-și justifica minciuna. Dar... acum când le spunea cu voce tare, i se păreau ridicole. O privire pe furiș în direcția Lyndei îl făcu să înțeleagă că își ieșise din fire.

– Știu, am lăsat această comedie să dureze prea mult, admise el în grabă. Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea.

Lynda continua să-l străpungă cu o privire ucigătoare.

Simțindu-se din ce în ce mai stânjenit, încercă să glumească.

– Presupun că ar fi trebuit să facem o pauză în acest week-end și să-ți spun: „Apropo scumpo, nu sunt muzicant, sunt avocat“. Dar nu m-ai fi crezut.

Ridicând o sprânceană răzbunătoare, Lynda îi aruncă:

– Ba da!

Totuși, onestitatea ei firească o obligă să recunoască:

– De acord, mi-ar fi fost greu să te cred, dar n-aveai decât să te descurci să mă convingi!

– Și asta ar fi schimbat sentimentele tale pentru mine?

– Dacă aș fi știut cine erai în realitate, aș fi fost cruțată de multe întrebări, de neliniștile mele. Aș fi avut mai puține scrupule să ies cu tine!

Acest răspuns atinse un punct sensibil al lui Kent.

– Kent Berringer, bogat avocat provenit dintr-o familie de bancheri este mai acceptabil pentru doctorița Lynda Fischer decât Kent Berringer, muzicant de cabaret, o ironiză el. Banii și prestigiul contează atât de mult pentru tine?

– Da! strigă Lynda fără să se gândească. În fine... nu.

– Trebuie să știu.

Se înșelase! Era ca toate celelalte femei. Negru de furie, inversă rolurile și o amenință pe Lynda.

– Am mulți bani, îi aruncă el. Dacă asta te interesează într-adevăr...

– Oprește-te! Nu înțelegi. Tu nu poți înțelege.

– Oh, ba da, înțeleg foarte bine! Oamenii ca tine sunt fascinați de bani! De vechile familii! De aparențe!

– Nu fi bădăran! Nu-i adevărat, îi replică Lynda.

Decepțiile și temerile care-i chinuiseră copilăria reveneau în memoria Lyndei. Nu, nu era fascinată de aristocrați, de acești oameni nepăsători care nu aveau decât grija de a se naște și a-și antrena familiile în nebunia indiferenței lor! Dintr-o dată, Lynda dădu frâu liber unui val de cuvinte amare, amestecând într-un talmeș-balmeș oameni și lucruri care-i fuseseră smulse.

Kent o asculta cu o groază crescândă, în timp ce ea descria o copilărie care trecuse de la lux la mizerie.

– Când aveam doisprezece ani, a trebuit să fugim de acasă și de creditori pentru că tata eșuase încă o dată și nu mai avea nici un ban ca să-și plătească datoriile. El ne-a lăsat la gară, promițându-ne că va reveni foarte repede. Dar i-au trebuit săptămâni ca să-și țină promisiunea. Am încercat să nu plâng în fața Suzannei, pentru că tata se bizuia pe mine să am grijă de ea.

Inima lui Kent sângera la gândul unei fetițe de doisprezece ani abandonată într-o gară sinistră, cu sora mai mică drept singură companie. Lynda veghease asupra surorii ei, dar cine veghease asupra ei?

El traversă camera din doi pași mari și o luă pe tânăra femeie în brațe.

– Scumpo, scumpo, murmură el cu o voce liniștitoare. Nu mai riști nimic. Vei fi întotdeauna în siguranță cu mine.

– Credeam că ești ca el, hohoti ea cu sughițuri pe umărul lui.

– Ca cine, draga mea?

– Ca tatăl meu, spuse ea simplu, înainte de a se abandona din nou relatării extravaganțelor de mare senior ale lui Gerald.

Kent se așeză pe canapea și o luă pe Lynda pe genunchii lui. O legănă cu tandrețe la pieptul lui până când lacrimile tinerei femei se opriră.

El se înșelase în privința ei, dar nu cum crezuse câteva minute mai devreme.

Disprețul tinerei femei pentru orice distracție, obsesia ei pentru muncă, acum se explicau. Cum se explica și faptul că nu se încrezuse mult timp în el. Totul devenea logic. Și mai ales, îi apărea cu claritate că era exact bărbatul care-i trebuia.

Adevăratul Kent Berringer se potrivea perfect adevăratei Lynda Fisher.

Și el avea nevoie de ea. O iubea din toată inima. Dar, fără îndoială, ea nu era pregătită să audă această mărturisire. Trebuia mai întâi să se familiarizeze cu Kent Berringer pe care tocmai îl descoperise.

– Știu că ne iubea, reluă ea. Și, împotriva tuturor încercărilor prin care ne-a făcut să trecem, n-am încetat niciodată să-l iubesc la fel. Apoi ai apărut tu, la fel de dezinvolt și de irezistibil ca el.

– Eu sunt irezistibil? glumi el pentru a destinde atmosfera.

Ea îi surâse.

– O știi foarte bine.

– Și tu ești irezistibilă.

După un sărut cast, Kent se îndepărtă de ea.

– Ți-am promis să-ți dovedesc că sunt un om cinstit și demn de încredere, nu-i așa?

– Vei încerca să mă faci să cred că ai fost cercetaș? întrebă Lynda cu un râs ironic.

– Am fost. Am să-ți arăt insignele mele când vei veni la mine acasă în week-end.

– Acasă la tine?

– Acasă la mine. O s-o anunțăm pe Suzanne... Dar, deocamdată să trecem la masă. Apoi am să te conduc la biroul tău și am să te las să lucrezi câteva ore. Pe urmă, am să te însoțesc la mașina ta și am să te urmez. Pentru a fi sigur că te vei întoarce acasă pentru o adevărată noapte de somn.

Kent îi dădu cu tandrețe o buclă de păr pe spate.

– Să știi, dragostea mea, ai nevoie ca cineva să aibă grijă de tine. Trebuie să înveți să-ți drămuiești timpul, pentru a-ți pune ordine în viață...

Lynda începu să râdă: „A făcut totul ca să-mi întoarcă viața cu susul în jos, și-mi spune asta?“.

– Bărbatul care ți-a întors viața pe dos este personajul pe care l-am inventat când viața m-a apăsat

prea mult, zise Kent trăgându-și însoțitoarea spre picnicul dispus pe mochetă. Am să-ți vorbesc despre el altă dată. Am avut destule emoții pentru seara asta, nu crezi?

Epuizată, Lynda clătină din cap. Totuși, era curioasă.

– Îmi promiți să-mi vorbești despre el? Curând.

– Pe cuvânt de cercetaș, jură Kent întinzându-i o farfurie.

– Vorbești despre un cercetaș, mormăi Lynda. Mă minți de când te cunosc.

– Ți-am spus întotdeauna adevărul.

– Trecând câteva detalii sub tăcere.

– Numai unul.

– Care?

– O să vedem asta sâmbătă. Acum, gata cu vorbăria. Să mâncăm înainte de a lucra. Am o pledoarie de pregătit pentru mâine. Și avocații buni sunt ca cercetașii: întotdeauna pregătiți.

Capitolul 11

Lynda făcu ochii mari văzând insigna care trona pe biroul lui Kent.

– Nu glumeai! Ai fost într-adevăr cercetaș.

– Sunt un om cinstit, care spune întotdeauna adevărul, afirmă Kent, înlănțuind-o de talie.

– Întotdeauna?

– Mi se pare că ți-am dovedit-o cu prisosință. Am promis să-ți las timp să lucrezi și am făcut-o. Am mers până acolo încât să te hrănesc ca să ai puterea să rezolvi muntele de hârtii de pe birou și apoi, în fiecare seară, te-am condus cuminte la tine acasă. Cred că merit o recompensă pentru buna mea purtare.

Poznașă, Lynda se ridică pe vârful picioarelor și atinse ușor buzele senzuale ale lui Kent.

– Ce spui de asta?

– Este un început.

Ea se lipi de pieptul lui puternic și trasă cu buzele conturul gurii lui cărnoase.

– Este mai bine.

Kent o sărută cu îndrăzneală și pasiune. Ea își simți genunchii înmuindu-se, pulsul i se acceleră, mintea i se tulbură.

Când își regăsi cuvintele, murmură:

– Mă întreb care dintre noi doi a fost recompensat.

– Amândoi. Am crezut că înnebunesc săptămâna asta, neputând să te ating.

El își lua revanșa descheind febril nasturii bluzei ei.

– Ai pielea cea mai dulce din lume, șopti el sărutând un umăr mătăsos. Îmi place savoarea ta.

Lynda își dădu capul pe spate pentru a-și oferi gâtul sărutărilor lui fierbinți. La rândul ei, deschisese cămașa lui Kent și-i mângâia cu mâini nesățioase pieptul.

Într-adevăr, grație seriozității partenerului ei, putuse să recupereze întârzierea și, în seara aceasta, la o oră după plecarea ultimului pacient, lăsase biroul curat pentru prima dată după criza cardiacă a doctorului Kelsey. Totuși, de mai multe ori dorise ca el să-și țină cuvântul dat...

În prima seară, știindu-l că lucrează la câțiva pași de ea, la recepția cabinetului, nu putuse deloc să se concentreze. Dar, încetul cu încetul, se născuse o complicitate, obiceiuri tandre...

– Vorbind despre adevăr...

Lynda făcu o pauză pentru a săruta părul negru de pe pieptul lui, acolo unde inima lui Kent bătea nebunește.

– ...nu trebuia să-mi spui ceva despre tine când ți-am văzut insigna?

Kent redeveni serios. El prinse în palme obrajii Lyndei și cercetă ochii ei căprui, sperând să citească în ei reflexul sentimentelor care-i făceau inima să bată atât de tare.

– Te iubesc, Lynda.

Ea nu se așteptase la o astfel de declarație. Ea crezuse că era un celibatar înrăit care dorea o legătură, sinceră, dar fără complicații.

– Mă iubești? De ce?

Kent clătină încet din cap.

– Mă întreb și eu. N-ai neglijat totuși nimic ca să mă convingi că nu sunt făcut pentru tine. Cred că încercând să te conving de contrariul, mi-am dat seama că ești femeia vieții mele.

– Femeia vieții tale?

El începu să râdă.

– Biroul tău are ecou. Da, iubirea mea. Weekendul trecut mi-a trezit dorința de a dormi în fiecare noapte cu tine și să mă trezesc în fiecare zi alături de tine. În această săptămână, lucrând cu tine, am înțeles și altceva, cum ar putea fi viața noastră împreună. Vreau să fiu lângă tine săptămâna viitoare și toate săptămânile. Vreau să te căsătorești cu mine, Lynda.

Lynda îl privi fără să spună un cuvânt. Ea îl iubea și el îi propunea să se căsătorească. Era prea frumos. Era prea minunat.

Descumpănit de această tăcere care i se părea prea puțin entuziastă, Kenst insistă:

– Un simplu da, mi-ar fi sufiecient.

– Nu pot, zise ea pe un ton abătut.

Kent încruntă sprâncenele. Era obișnuit cu proteste vehemente, cu refuzuri încăpățânate, pe care știa cum să le transforme într-un „da“. Dar acest „nu pot“ îl luă pe nepregătite.

Înarmându-se cu răbdare, o întrebă:

– Mă iubești?

Acest ton tandru o obligă pe Lynda să-și ridice privirea. Se pierdu în profunzimea ochilor lui albaștri care o fascinau.

– Da, te iubesc, spuse ea dintr-o suflare. Dar nu mă pot căsători cu tine.

Kent se dădu înapoi, ca și cum ar fi fost pălmuit.

– Ai un soț ascuns pe undeva?

Departe de a zâmbi la această remarcă hazlie, Lynda își încheie bluza, o strânse la piept ca și cum s-ar fi apărat și murmură:

– Există alte motive.

– Care?

Ea se agăță de primul pretext care-i trecu prin minte:

– Tu... m-ai mințit.

– Încearcă altceva, îi aruncă Kent. Am lămurit această neînțelegere, știi bine, la naiba!

– Nu înjura.

– Se vede că nu m-ai auzit niciodată înjurând cu adevărat.

O dată îmbrăcată, Lynda se simți mai puțin vulnerabilă. Își recâștigase toată luciditatea și verva.

– Tocmai asta este! exclamă Lynda. Asta dovedește că nu ne cunoaștem destul. Nu te poți căsători după numai două săptămâni.

– Putem prevedea o logodnă lungă, admise Kent, ușurat.

Ca toate celibatarele, Lynda se temea să se angajeze. El căută s-o liniștească.

– Cât timp vrei?

– N-am acceptat să mă căsătoresc cu tine, îi reaminti Lynda în grabă. Mai este și altceva decât problema timpului. Lucruri pe care nu le poți înțelege.

Cum ar fi putut el, când ea însăși nu înțelegea de ce o spaimă viscerală pusese stăpânire pe ea?

Fără să-și dea osteneala să-și aranjeze îmbrăcămintea, Kent merse și se așeză pe canapeaua din fața biroului.

– Vino și explică-mi, te rog, spuse el cu cel mai fermecător zâmbet, bătând cu palma perna de lângă el.

Lynda își mușcă buzele. Cu pieptul lui musculos oferit mângâierilor, cu brațul întins pe spătar într-o invitație mută, totul în Kent întruchipa farmecul și virilitatea. Dacă ceda și se cuibărea în brațele lui, va ști s-o convingă și se va trezi căsătorită fără măcar să-și dea seama.

– Nu, refuză ea, lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă ușă.

– Cum vrei.

Tonul lui Kent era nonșalant. Părea complet destins, dar Lynda remarcă o ușoară crispare a degetelor lui pe spătarul canapelei. Ea se simți dintr-o dată mai bine: el nu juca teatru, era la fel de nervos ca ea. Trebuia, prin urmare, să-și justifice refuzul.

– Am responsabilități față de domnul Kelsey. Nu-l pot lăsa baltă.

– Nu ți-am cerut asta, preciză Kent. Și eu am responsabilitățile mele. Mi-ar plăcea să te duc într-o lungă lună de miere, dar putem aștepta restabilirea completă a asociatului tău.

El îi oferi un zâmbet. Dar nu acel zâmbet fermecător care-i dădea fiori, ci un zâmbet plin de dragoste, care o tulbură.

– Acum că am pus la punct această problemă, mai este și altceva?

Lynda simți cum îi crește panica. Privirea ei febrilă străbătu tot biroul, ca și cum putea găsi acolo o altă scuză de care să se agațe.

– Suzanne! exclamă ea în acel moment. Ea are nevoie de mine.

Kent își încruntă sprâncenele. Nu văzuse și nu simțise nimic la Suzanne care să arate că era o tânără femeie fragilă și timorată.

– Sora ta este mare, declară el pe un ton ferm.

– Nu pot s-o abandonez.

Deși fierbea de nerăbdare, Kent se strădui să vorbească pe un ton calm.

– Suzanne nu este un copil. Din câte am văzut, este perfect capabilă să se descurce singură.

– Nu încă. Nu se poate descurca fără ajutorul meu material.

– Eu câștig destul ca să putem trăi amândoi. Poți să-i dai surorii tale toate onorariile cât timp va avea nevoie și cât timp îți va face plăcere.

Lynda își încrucișă brațele la piept.

– Știam că n-ai să înțelegi, declară ea, iritată că nu găsește mijlocul de a-l descumpăni pe Kent. Nu este doar o problemă de bani. Suzanne a fost părăsită de cel pe care-l iubea. Nu pot s-o las.

– Spune mai curând că nu vrei. De ce te temi, Lynda? Că ai să-ți dai seama că sora ta n-are nevoie de tine?

Kent se ridică.

– Avem nevoie una de alta, insistă Lynda ridicându-se și ea.

– Mai ales tu ai nevoie de sora ta. Ca paravan!

– Este ridicol! refuzi să înțelegi că am simțul responsabilității! strigă Lynda îndreptându-se spre ușă.

Kent o ajunse din doi pași. El își înfundă mâinile în buzunare ca să nu cedeze tentației de a o cuprinde de umeri ca s-o scuture până își va regăsi bunul-simț.

– Ce vei face când Suzanne va părăsi cuibul tău? În curând își va lua diploma. Va pleca și va închiria o locuință.

Lynda încremeni locului. Gândurile ei reveniră la dimineața în care Suzanne îi ținuse același discurs. Ea făcu stânga-mprejur și repetă răspunsul de atunci:

– Are deja o locuință.

– Cine plătește chiria?

– Eu.

– Cine cumpără mâncarea, cine achită facturile?

– Eu.

– Atunci, este casa ta. Câți ani are Suzanne?

– Nu văd legătura.

– Răspunde-mi la întrebare, ceru Kent.

Simțindu-se în pielea unui martor încolțit de avocat, Lynda răspunse din vârful buzelor:

– Douăzeci și patru de ani.

– Vârstă adultă, observă Kent. Nu este rolul unui părinte să procedeze astfel încât copiii să fie capabili să se descurce singuri când ajung la anii maturității?

– Da, dar...

– Și părinții nu trebuie să vegheze astfel încât copiii lor să primească o educație care să le permită să-și asume responsabilități? Ai servit drept părinte pentru sora ta în timpul ultimilor zece ani, nu-i așa?

Kent făcu o pauză și-i dădu lovitura de grație cu un zâmbet triumfător:

– Consideri că ai fost un părinte bun?

Lynda trebui să se recunoască învinsă.

– Da... Suzanne vrea și va fi curând capabilă să stea pe propriile picioare, admise ea.

Ea deschise ușa.

– Mă întorc acasă.

– Foarte bine. Fugi și refugiază-te în căsuța ta, o luă peste picior Kent. Și grăbește-te, deoarece curând va fi goală.

În culmea exasperării, el îi strigă:

– Mincinoaso! Nu mă iubești!

Fără să-i răspundă, tânăra femeie alergă spre ascensor. Urcă în cabină când Kent o chemă:

– Vino înapoi. Am să te conduc.

– Nu-i nevoie, răspunse ea trufașă. La revedere, Kent.

Ușile ascensorului se închiseră. Lynda se încordă, refuzând să dea frâu liber lacrimilor. Ajungând la parter, se îndreptă spre cabina telefonică pe care o văzuse în hol. În timp ce forma numărul de acasă, își aminti că Suzanne ieșise cu Jay. Puse telefonul în furcă.

Iată... Era părăsită. Nimeni nu va veni în ajutorul ei. Nu se putea bizui pe nimeni. Disperarea o făcu să simtă un nod în gât. Copleșită de panică, țipă de spaimă simțind o mână punându-i-se pe umăr.

Era Kent. O conduse spre ieșire.

– Haide, zise el, te conduc.

– Dar...

– Nu protesta. Eu te-am adus aici, este datoria mea să te conduc acasă, declară el ajutând-o să urce în Ferrari.

Parcurseră traseul în păcere. Când Kent opri în fața micuței case, Lynda sări din mașină și alergă spre ușă fără să arunce o privire înapoi.

Se trânti într-un fotoliu din salon cu un suspin de ușurare. În sfârșit, era acasă la ea. În siguranță.

„Cred că ai nevoie de mine“. Toată seara auzi această afirmație și declarația de dragoste a lui Kent la fel de clare ca și cum ar fi fos lângă ea. Dar nu-l lua în seamă. Nu, n-avea nevoie de nimeni pentru a fi în siguranță.

Ea își controla viața. Era singură. Singură, singură. Singură...

***

– Ai o față de înmormântare, constată Suzanne când Lynda ajunse în bucătărie, sâmbătă dimineață târziu.

– Eu... nu mă simt prea bine, îngăimă Lynda.

– Din cauza asta te-ai întors ieri seară? întrebă Suzanne punând apă în ceainic. Vrei o ceașcă de ceai?

– Cu plăcere.

– Ține, mătușă Lyndy, zise Maureen întinzându-i păpușa ei preferată, Mimi te va vindeca.

Cu lacrimi în ochi, Lynda strânse păpușa la piept.

– Mulțumesc, copilaș, zise ea sărutându-și nepoțica.

Micile brațe durdulii o îmbrățișară.

– Te iubesc, mătușă Lyndy. Vreau să te simți bine.

– Și eu, întări Ariel participând și ea la îmbrățișarea lor.

Lynda avea sentimentul că nu se va simți mai bine niciodată. Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji atunci când strânse în brațe cu înverșunare cele două fetițe.

Suzanne se așeză și umplu două cești cu ceai.

– Vrei să-mi spui ce n-a mers?

– Totul merge bine, replică sec Lynda.

Vru să se scuze, dar înainte să poată rosti un cuvânt, hohotele de plâns i se întețiră.

Suzanne alergă să îngenuncheze lângă ea și o îmbrățișă murmurând cuvinte liniștitoare. Această inversare de roluri marcă înfrângerea Lyndei. Mărturisi tot ce se întâmplase și se spusese în ajun, acasă la Kent.

– Ai fost o mamă bună, afirmă Suzanne atunci când tăcu. În afară de un lucru.

– Care?

– Mă faci să mă simt vinovată că am crescut și că am să te părăsesc. Nu este drept.

– Obiecție! strigă o voce masculină în ușa bucătăriei. Totul este drept în dragoste, ca și în război.

– Kent!

Lynda simți că era pe punctul să leșine. Agățându-se de marginea mesei, încercă să-și revină și să-și ascundă supărarea în spatele unei furii intense. În același timp, ardea de dorința de a se arunca în brațele lui Kent.

– Sunt mulțumită să te văd, Kent. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Fetele și cu mine trebuie... noi... să mergem la cumpărături, zise Suzanne împingându-și progeniturile spre culoar.

– Nu face nimic, o asigură Kent, cu privirea fixată asupra Lyndei.

Când rămaseră singuri, el adăugă:

– Am reflectat mult ieri seară. Am ajuns la concluzia că ești într-adevăr mincinoasă.

Lynda îl fulgeră cu privirea. Bărbatul acesta era imposibil.

– Ai o figură îngrozitoare, constată el după câteva secunde.

Lynda îi privi lung, în tăcere. Și el avea o mină proastă. O barbă din ajun îi acoperea obrajii. Ochii îi erau roșii de nesomn și cearcăne violete îi marcau pleoapele. Și totuși... pentru ea era încă bărbatul cel mai seducător de pe pământ.

– Și tu la fel, răspunse ea totuși.

– Atunci, formăm o pereche minunată.

Kent îngenunche în fața ei și zâmbi.

– De fapt, iată problema ta: sunt prea minunat.

Ea clătină din cap.

– Modestia ta mă va surprinde întotdeauna.

Kent redeveni serios.

– Ți-e teamă că sunt un vis care o să dispară când ai să te trezești. Privește-mă bine, Lynda, îi ordonă el. Pe cine vezi?

– Îl văd pe Kent Berringer, unul din familia Berringer, îl ironiză ea. Avocat bogat și cântăreț la saxofon.

– Și apoi?

– Un bărbat foarte seducător. Asta voia să audă orgoliul tău?

– Orgoliul meu este făcut țăndări la picioarele tale, în cazul că n-ai remarcat.

Își apropie fața de cea a Lyndei, aproape s-o atingă.

– Ochii sunt specialitatea ta, doctore Fisher. Privește bine. Vei vedea un bărbat care te iubește din toată inima și te imploră să ai încredere în dragostea lui.

Ochii albaștri ai lui Kent erau un ocean limpede de iubire. Lynda nu putea să ignore mesajul lor.

– Văd bărbatul care mă iubește, zise ea încetișor.

– Foarte bine. Acuitate perfectă.

Luând fața Lyndei în mâini, Kent o privi cu intensitate.

– Și eu, văd oare realmente ceea ce cred că văd, doctore Fisher?

Ea ar fi vrut să-i răspundă că avea dreptate, că era bărbatul la care visa și pe care-l iubea atât de mult încât se temea.

Kent insistă:

– Ai încredere în mine. Ai încredere în noi. Asta-i dragostea, Lynda. Te iubesc.

Lynda nu-și putu reține lacrimile.

– Mi-e teamă, șopti ea.

– Și mie, zise Kent. Este înspăimântător să-ți pui viața în mâinile cuiva, dar este și mai înspăimântător să nu îndrăznești s-o faci. Pentru că rămâi singur pe lume. Nu vrei asta, nu-i așa?

Lynda scutură din cap. Se temea mai mult să nu-l piardă pe Kent decât dacă se înșela în privința lui. Cu o mână tremurândă, ea îi mângâie obrazul.

Kent îi sărută mâna cu tandrețe.

– Acum, reluă el, spune-mi ce văd?

Uitându-și temerile, Lynda îndrăzni să glumească:

– De obicei, nu dau răspunsuri precise pacienților mei, dar tu ești un caz particular. Vezi femeia care te iubește.

– Nu sunt sigur că asta-i tot, observă Kent gânditor. Ridică-te să te văd mai bine.

– Ai nevoie de un examen amănunțit, încuviință Lynda ridicându-se.

Ea își petrecu brațele în jurul gâtului partenerului ei și adăugă:

– Aici, trebuie să poți citi ultimul rând.

Încruntându-și sprâncenele, ca și cum îi era greu să vadă, Kent murmură:

– Citesc: „Lasă-te în grija mea, crezi în mine".

– Perfect, murmură Lynda sărutându-l drăgăstos. Pentru celelalte examene, va trebui să te programezi.

El zâmbi.

– Pot să te primesc peste o lună, să spunem la ora două și jumătate.

– Este prea târziu, murmură Kent. Sunt un caz disperat.

– Dacă vrei într-adevăr o consultație detaliată...

Lynda îl sărută cu pasiune.

– ...o consultație care începe printr-o mică reuniune în frumoasa capelă de pe bulevardul Cambridge și se prelungește o săptămână sau două într-un loc exotic, va trebui să aștepți o lună.

– Doctore, am nevoie de o consultație de cel puțin șaizeci de ani. Într-o casă cu o grădină mare, un gard viu de leandri, copii și un câine. Poți să-ți faci timp?

– Vom discuta despre asta...

Lynda schiță un surâs senzual.

– ...într-un loc mai confortabil.

Kent ridică o sprânceană.

– Să nu te plângi dacă te arunc pe umăr ca să te duc în camera ta, zise el. Nu ispitești un bărbat fără să suporți urmările.

– De ce m-aș plânge? Găsesc „interesante“ obiceiurile oamenilor cavernelor, știi doar.

– Eu sunt un Berringer. Familia mea este distinsă și respectabilă.

– Da, dar tu ești oaia rătăcită a familiei.

Lynda se ridică pe vârful picioarelor și puse stăpânire pe buzele iubitului ei. Înnebunit de dorință, el o ridică în brațe și porni spre scară.

După ce ajunseră în cameră, se îmbrățișară cu pasiune.

Mult mai târziu, în timp ce somnul începea să-i învăluie în mantia lui plăcută, ea întrebă:

– Ai vreun plan pentru mâine?

– Doar să rămân cu tine, murmură Kent cu o voce somnoroasă.

– Preferi peluza, sau gardul viu?

Kent suspină. Văzu deodată conturându-se un viitor în formă de gard viu, lung de kilometri.

– Gândindu-mă bine, mormăi el, ai putea să te gândești să înlocuim gardul viu cu unul de lemn.

– Îți retragi deja promisiunile?

– Bine... renunț la gardul de lemn și sunt de acord cu cel viu. Cu o condiție: vom angaja un grădinar.

– Dar...

– Sst! Ai încredere în mine.

Sfârșit